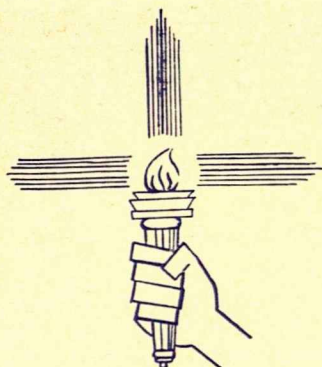

ATEITIS

1957, GEGUZIS, NR. 5

ATEITIS

eina nuo 1911

KATALIKIŠKOJO JAUNIMO ŽURNALAS

1957 METAI

Nr. 5

GEGUŽIS - MAY

VYR. REDAKTORIUS — Kun. J. Petrėnas

REDAKCIJOS KOLEKTYVAS — Danutė
Aleksandravičiūtė, Juozas Baužys, Dalia
Karaliūtė, Enata Skrupskelytė, Antanas
Sužiedėlis.

Visą spausdinamą medžiagą redakcija taisy-
savo nuožiūra. Nepanaudoti rašiniai saugomi
ir grąžinami autoriui prašant.

ADMINISTRATORIUS — Kun. V. Dabušis

Redakcijos ir administracijos adresas:

ATEITIS, 916 WILLOUGHBY AVENUE,
BROOKLYN 21, N. Y., U. S. A.

Prenumerata metams \$5.00 pagal U. S. dol.
kursą.

Garbės prenumerata metams \$10.00. Atskiro
numerio kaina 50c.

LITHUANIAN CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

Published monthly, except July and August,
by the Lithuanian Catholic Youth Association

"A t e i t i s"

916 Willoughby Ave., Brooklyn 21, N. Y.
Tel. GLenmore 5-7281

Subscription \$5.00 per year. Single copy 50c.

*

Entered as second class matter at the post
office at Brooklyn, New York, March 31, 1950
under the Act of March 3, 1897.

TURINYS

T. Jonas Borevičius, S. J. — Dvasios laikysena, siekiant krikščioniškojo idealo	97
Angelė Katelytė — Motina—Dangaus dovana	98
Aldona Baužinskaitė—Kairienė — Pasakyk, motinėle; Vakare; Kaip tada (eil.)	99
Jonas Vaitkevičius — Nekirskime šakos, ant kurios sėdime	100
Birutė Dabušytė — Pavasario ilgesys; Laiškas iš tėviškės (eil.)	102
Danutė Brazytė — Gintarinė Madona	103
Danguolė Sadūnaitė — Krokusas (eil.)	104
Nerima Narutė — Kalnuose (eil.)	104
Elena Ubartaitė — Kaip pasidaryti opuliarium	107
Jūra Gailiušytė — Pasikalbėjimas su Ateitininkų Federacijos Tarybos pirmininku prof. Adolfu Damušiu	103
Jonas Petrėnas — Jaunystė prie Rubikono	110
Alfa Sušinskas — Meilės išniekinimas	112
Romualdas Kriaučiūnas — Kokybė ar kiekybė?	113
PASTABOS, PASTABĖLĖS	114

SPORTAS

P. Ganvytas — Kasdien ant arklio	115
Jaunių futbolo turnyrai	115

ATSKLEISTA KNYGA

J. Gulbinas — Priskėlimo Simfonija	116
D. Karaliūtė — Aguonos ir Smėlis	116
J. Baužys — Lithuanus išleido dešimtąjį numerį	117

DARBAI IR ŽMONĖS

J. P. — Lietuviškosios moksleivijos keliai Amerikoje	117
Jeronimui Kačinskui 50 metų	118

PLAČIAME PASAULYJE	119
--------------------------	-----

Viršelio 1 psl. — Ramunės, nuotr. Vyt. Augustino

Viršelio vinjetė—dail. T. Valiaus

Ir ne vien tik dainos, muzika, ta-
pyba yra meniškoji kūryba, bet net ir
kalba. Kiekvienas kalbos žodis liudija
apie tautos sąmoningumą, gyvybingu-
mą, reagavimą į aplinką, į savo paties
vidų, į visą pasaulį. O iš to, kaip žmo-
gus reaguoja į pasaulį, mes galim
spręsti ir apie žmogaus vidurinę ver-
tę, apie jo gyvybingumo laipsnį. Juk
žodžiai nėra negyvi sutarties ženklai.
Juose yra gyvybės, gamtos arba žmo-
gaus sielos virpėjimo.

MAMERTAS INDRILIŪNAS,
Ateitis, 1938 m., psl. 92.

Pavasario žiedai

Nuotr. V. Maželio

DVASIOS LAIKYSENA, SIEKIANT KRIKŠČIONIŠKOJO IDEALO

T. JONAS BOREVIČIUS, S. J.

“ŽMOGAUS kūryba yra tik tada vertinga ir amžina, kai ji gimsta ir bręsta susikaupime”, sako prof. Dr. Falke.

Štai kodėl technikos amžiaus žmogus krikščionis, ypatingai jaunas akademikas, yra reikalingas susikaupimo. Duoti mūsų kūrybai amžinų vertybių charakterį reiškia sustoti, atsiplėšti nuo gyvenimo rutinos, kurią diktuoja gaivalingas tempas, susikaupti. Susikaupime žmogus dvasia pakyla į saulėtus horizontus krikščioniškojo žmogaus idealo, kurį nuostabiu grožiu išreiškė didysis tautų apaštalas šventasis Paulus: pajungti visa Kristuje, kuris yra naujos, dieviškos gadinės, išganyto žmogaus ‘forma exemplaris’ — šviesiausias pavyzdys. Apvaizda prabilo į žmogų, kviečianti prie šio aukščiausiojo Idealo. Daugelis Apvaizdos kvietimą priėmė ir pasuko savo gyvenimo kompasą dieviškojo Idealo link.

Žengdami pasirinkta kryptimi, ateitininkai parodė daug ryžtingumo, daug aukų pakėlė, išlaikė gyvą ugningą entuziazmą ir meilę Idealui. O vistik dažnai jaučiamės bestovį siekiamų idealų kalnyno papėdėje. Kur yra priežastis šiai mūsų dvasios būčiai? Mūsų žygio tikslas, atrodo, yra aiškus; priemonės jo siekti yra ryškios, konkrečios; entuziazmo rezervua-

rai dar neišsemti. Atrodytų, kad trūkumas slypi mūsų dvasinės laikysenos pagrinduose.

Visagalis pakvietė mus tapti naujaisiais žmonėmis Kristuje, nes Kristus — Išganytojas teikia mums tą naująjį dieviškąjį gyvenimą. Šis gi naujojo žmogaus dieviškasis gyvenimas nėra kažkas paslaptingo, giūdinčio vien tik mūsų sielos gelmėje. Tikrovėje jis įtraukia į savo dievišką orbitą visą žmogų tikslu transformuoti, sudievinėti visą žmogaus asmenybę. Todėl Paulus Apaštalas sako: “Nusivilkite senąjį žmogų, kuris yra sugedęs dėl klaidingų polinkių, ir atsinaujinkite dvasioje savo mintis ir apsilvirkite naujuoju žmogumi, kuris yra sutvertas pagal Dievą teisingume ir tiesos šventume”. (Efez. 4:22-24). Štai krikščioniškasis idealas, vartai, pro kuriuos privalo praeiti kiekvienas, kas siekia tapti ‘naujuoju žmogumi Kristuje’, kieno gyvenimo programoje yra įrašyta: visa atnaujinti, pajungti Kristuje.

‘Senasis žmogus’ krikščioniškoje terminijoje suprantamas tas, kuris vadovaujasi medžiaginiai - egoistiniu principu. Šio principo elementai yra kūniškumas, savanaudiškumas, puikybė, trūkumas betkokio dvasinio polėkio. Tai materialisto tipas. ‘Naujasis

(Nukelta į 102 psl.)

MOTINA — DANGAUS DOVANA

ANGELĖ KATELYTĖ

V. Kašuba — Marija, Lietuvos Karalienė

Ji pasauliui davė Dievą, o patį pasaulį — savo Dievui duoda, ir kiekvienam žmogui ji atneša Dangaus karalių...

Albertas Didysis

KOKS ŽAVUS PAVASARĮ paukščių čiulbėjimas! Rodos klausytum, klausytum, ir niekad nebūt gana... Tai vis Gerojo Tvėrėjo viena iš to daugelio dovanų žmogui. O tų dovanų Jis tikrai daug davė. Žydinčių rožių žiedais išpuosė darželius, gėlėmis nubarstė laukus, žvaigždėmis nusagstė dangaus mėlynę. Danguje užžiebė kaitrią saulę. Davė Jis ir tekančios saulės rytmetį ir stebuklingai gražų saulėleidį. Bet iš visų Jo duotų dovanų, didžiausia ir brangiausia yra motina.

Gražiausias metų mėnuo yra gegužis. Nenuostabu, tad, kad jis skirtas pagerbti Dangaus Motinai, o kartu ir mūsų mielai mamytei.

Žodis motina žmonių kalboje yra gražiausias, kadangi jis išreiškia motinos kilniausią pašaukimą. Juk motinos rankose randasi jaunutė kūdikio siela. Savo rūpestingu auklėjimu ji gali joje išauginti gražiausių dorybių žiedus. Už tat motinos pareigos yra atsakomingiausios.

Motinystė yra dangaus dovana. Dievas motinystės pašaukimą išaukštino pats savo Sūnui išrinkdamas motiną iš Nazareto mergaičių tarpo, kuri tapo visų žemės motinų skaisčiausiu idealu. Jai buvo klusnus vaiku būdamas Pasaulio Išganytojas, ir mielai vykdė jos Jam duotus įsakymus. Tikrai, gražus pavyzdys kiekvienam žemės vaikui!

Motina kiekvienam vaikui yra gražiausia būtybė iš visų Dievo kūrinų. Taip pat ir motinai jos vaikas atrodo geresnis už visus kitus vaikus. Motinos meilė pasaulyje yra tobuliausia, nes ji niekad nemažėja. Ji negęsta net ir tada, kai vaikas nuslysta į prasikaltimų ar kančių kelią. Vaikas motinos širdyje pasilieka net ir jam į tolimiausias šalis iškeliavus.

Motinai Dievo yra įdiegtos visos tos galios, kurios yra reikalingos vaiko auklėjimui. Ir tik jų dėka motina išauklėja vaiką geru Bažnyčios ir Tėvynės sūnumi.

Motinos auka pasaulyje yra pati didžiausia. Niekas kitas pasaulyje tiek nepasiaukoja žmogiškajai būtybei, kiek motina savo vaikui. Jos auka yra pilna, visuotinė, apimanti kiekvieną jo gyvenimo uždavinį. Ji naktimis akių neužmerks, padėdama vaikui iškopti iš gyvenimo sunkybių... Jai nebūtų sunku vaikui laimę išpirkti savo sveikatos ir net gyvybės auka.

Motina vaikui yra gražiausių minčių įkvėpėja. Ji įdiegia vaiko sielon norą siekti kilnių ir didelių idealų. Motinos meilės didumą jis pajunta tik tada, kai ši meilė nustoja jį šildžiusi, kada ją priglaudžia šaltasis kapas.

Motina yra vaiko kelrodis, kuris rodo kuria kryptimi vaikas turi keliauti šioje žemiškoje kelionėje. Net jai mirus, jos kilnūs gyvenimas būna jam skaisti žvaigždė gyvenimo nakties glūdumose. Motinos meilė ir pasiaukojimas vaikui išugdo jame galią nuveikti sunkiausius darbus, keliauti heroizmo keliu, ir pasiekti dangiškosios tėviškės laimę. Teisingai yra sakoma, kad motina yra gyvasis veiksmingosios meilės paveikslas...

Motinos rankose glūdi ir mūsų tėvynės ateitis. Ji įkvepia vaikui tėvynės meilę ir pasišventimą kovoti už jos laisvę.

Motinos Dieną vaikai įteikdami savo motinai puokštę gegužio žiedų ir, bučiuodami jos veido skruostą, išreiškia jai padėką ir meilę už jos pasiaukojimą.

Aldona Baužinskaitė— Kairienė

PASAKYK, MOTINĖLE

KAI mergautinę svają, motule,
Balton drobėn sau audei, meni,
Rūpestėliai, ant staklių sugulė,
Ar atrodė tokie dideli?

Kai darželyje rūtą nuskynus,
Vainikėlį sau pynei meili,
Ar manei, kad raškaisi žvaigždynus,
Ir kad tu — karalaitė šviesi?

Kai žengei į jaunamartės kelią, —
Nors žinojai: esi mylima —
Pasakyk, motinė, ar širdelė
Taip plazdėjo, lyg paukštė maža?

Pasakyk, motinėle, šiandiena,
Kai ir aš tuo keliu išeinu, —
Kada baigės mergautinės godos,
Ar ir tau kartais buvo baugu?

VAKARE

TAI paraudo saulė, vakarą pamačius,
Net dangus nušvito apkabinęs ją.
Tik stipriau liūliavo marios tokios plačios,
Kai skandino saulę savo gelmėje.

Vakaras, padangės rausvumu apsvaigęs,
Deimantais dabino platumas erdvės.
Debesėlio krašto tyliai besilaikęs,
Jaunas mėnuo žvalgęs vakaro žvaigždės.

Rodos, pasistiebsiu — mėnesį paliesiu,
Ir žvaigždės surinksiu saujon nuo dangaus.
Vakarą paguosiu, saulės paliūdėsiu,
Jūrą nuraminsiu, rytas kol išauš.

Nuotr. V. Valaičio

KAIP TADA

NUKIRTO tėviškėlės gluosnį
Piktų žmonių kieta valia,
Gėles išmindė ir krūmokšnius,
Iškirto obelis sode.

Bet aš kasdien grįžtu svajonėm —
Ir viskas žydi, kaip tada —
Ir baltas putinas ties rožėm,
Ir obelių balta maria...

O atmintų kiekvienas medis,
Agrastų krūmas ir vyšnia
Vis auga, žydi, vaisių veda
Ten tėviškėlėj, kaip tada — — —

Bet kai tikrove taps svajonės, —
Jauni daigai bujos sode,
Ties putiniais žydės vėl rožės,
Bus tėviškėlė, kaip tada.

NEKIRSKIME ŠAKOS,

ant
kurios
sėdime

JONAS VAITKEVIČIUS

LIETUVIŠKOJI* išeivija, išsiblaškiusi po platųjį pasaulį, turi nemažą problemų. Viena jų yra gimtoji lietuvių kalba; jos išlaikymas, jos puoselėjimas, jos perdavimas jaunajai kartai, beaugančiai ir bebrėstančiai svetimuose kraštuose, svetimoje kalbinėje aplinkoje. Tai opus ir nelengvas uždavinys. Juk nesinori ištirpti ir sunyksti svetimybės jūroje. Kalba gi yra vienas pagrindinių tautiškumo bruožų. Nustoję kalbėti savo gimtąją kalbą, mes netektume savo tautinio charakterio. Kitaip sakant, nustotume lietuviškumo.

Tačiau yra ir kitaip galvojančių. Imama svarstyti priešingas atvejas — svetimos kalbos greitesnis pasisavinimas. Štai 1957 m. Ateities Nr. 3, straipsnyje "Mokyklinės kalbos reikalu" svarstoma viena tokių "problemų" — kaip išmokyti mokyklinės, atseit, svetimos kalbos. Tai dar nebūtų nieko nuostabaus, jei autorius, svarstydamas tą klausimą, nedarytų kai kurių nedrąsių, tačiau pavojingų prielaidų.

LIETUVIŲ KALBOS ŽIDINIAI

Gyvendami svetimoje aplinkoje, kur radijas, televizija, laikraščiai, kinai ir visa kita skamba svetima kalba, lietuviškosios kalbos išlaikymui ir jos puoselėjimui turime tik kelis židinius: šeimą, lietuvišką organizaciją, dalinai parapiją ir lietuvišką bendruomenę platesne prasme.

Pagrindinė lietuviškosios kalbos, ir apskritai lietuviybės išlaikytoja ir puoselėtoja yra šeima. Nuo šeimų priklausys, ar mūsų ateinančios kartos išeivijoje kalbės lietuviškai ar ne, ar jės išsaugos lietuviškąjį charakterį, ar dings nutautėjimo sūkuriuose. Šeimoje priaugančiai kartai turi būti perduota ne vien tik lietuvių kalbos žinojimo pagrindai, bet taip pat turi būti įdiegta pagarba ir meilė tai kalbai.

Jauniesiems turi būti išaiškinta, kodėl namuose kalbama lietuviškai, o gatvėje, mokykloje ir kitur — kita kalba. Negali čia būti vietos kokio antagonizmo skiepijimui, kokios neapykantos ar paniekos svetimai kalbai. Tą klausimą reikalinga išspręsti taip, kad jaunuolis suprastų kodėl namuose kalbama lietuviškai, o už jų ribos kita kalba. Čia gali būti įvairių metodų. Tačiau šeimoje teturi būti kalbama tik vie-

na lietuvių kalba. Kompromiso negali būti. Kai kada gal bus reikalinga ir griežtumo, kaip jo reikalinga ir įvairiose kitose gyvenimo srityse, tačiau, jei pačioje pradžioje klausimas bus pastatytas tinkamai, griežtumas neišsaus jokios neigiamos reakcijos. Kęstučio Kudžmos mintis į šeimą išleisti svetimą kalbą neva geresniam jos pažinimui yra kirtimas šakos, ant kurios mes patys sėdime. Svetimoji kalba pakankamai braunasi šeimon kitais netiesioginiais keliais — per spaudą, radiją bei televiziją. Leisti jai šeimon įeiti dar tiesioginiu keliu, galvojant tuo pasitarnauti net lietuvių kalbai yra naivu ir pavojinga. Užleisti pagrindinį lietuvių kalbos išlaikymo ir puoselėjimo židinį — šeimą svetimai kalbai, reiškia iš anksto sutikti, kad ateinančios kartos jau nebekalbėtų lietuviškai, kad jos atsisakytų lietuviybės. Tokių pavyzdžių, deja, mes jau turime. Kaip tik daugiausia tarp tokių šeimų, kurios įvairiom priedangom išleido pas save svetimą kalbą.

Iš kol. K. K. pasisakymų galima būtų padaryti net ir tokią išvadą, kad mūsų jaunimas yra negabus svetimoms kalboms. Diena dienos kalbėdami svetima kalba mokykloje, gatvėje, įvairiuose susibūrimuose, svetima kalba klausydami radiją, žiūrėdami televiziją, kiną, skaitydami laikraščius, imame dar skųstis svetimos kalbos išmokymo problema. Tikrumoje taip nėra. Mūsų moksleivija ir studentija sugeba greitai ir gerai išmokyti svetimą kalbą ir ją puikiai naudoja. Tai rodo daugybė pavyzdžių, kur mūsų jaunimas moksle prašoka net vietinius moksleivius ar studentus, besimokančius ir bestudijuojančius gimtojoje kalboje.

Kiti reikšmingi lietuvių kalbos išlaikymo židiniai yra lietuviškosios organizacijos, įvairūs jų parengimai, jaunimo stovyklos. Kolega K. K. čia taip pat nedrąsiai, pats sau prieštaraudamas, perša svetimą kalbą. Jisai ima negatyviąją pusę: girdi, negalima drausti svetimos kalbos lietuviškuose susibūrimuose ir parengimuose, nes tai gali lietuvių kalbai tik pakenkti. Deja, jis neužsimena, kas atsitiktų, jei į lietuvišką organizaciją, lietuviškus susibūrimus būtų įsileista svetimoji kalba. Kuo mes beįsiskirtume nuo kitų? Ir jei mes, būdami lietuviais, nepajėgiame suprasti, kad savo tarpe, lietuviškuose parengimuose ar stovyklose turime kalbėti lietuviškai ir tik lietuviškai, — argi nereikia tada imtis kokių nors griežtesnių priemonių?

Tiesa, kitoje vietoje ir straipsnio autorius pritaria, kad lietuviškuose susibūrimuose bei parengimuose nebūtų naudojama svetima kalba: "Savasis žodis yra reikalingas tautiniam jaunuolio brendimui, santykiavimui savo šeimoje ir bendruomenėje ir pajutimui savo tautos pulso". Bet kaip jis bepajus tą tautos pulsą, jei šeima, organizacija ir bendruomenė nebus gimtosios kalbos šventovės. Jei iš viso pamažu silpnės jo gimtosios kalbos mokėjimas, o kartu ir gili meilė savo tautai.

Kartą tragiškųjų birželio įvykių minėjime, tuo metu, kai prelegentas kalbėjo apie lietuviybės išlaikymą ir nenuilstamą kovą už mūsų tautos teises, už tėvynės išlaisvinimą, vienos kolegijos studentės lietuvaite, apsirengusios tautiniais rūbais, tarpusavyje kalbėjosi svetima kalba. Nenorėčiau prie to pridėti komentarų, tačiau mane tai didžiai nuliūdino. Ką pasakytų mūsų broliai, kurie pavergtoje tėvynėje kenčia ir kovoja už tautines teises, kartu ir už gimtąją kalbą! Ar tai nėra jų įžidimas? Gyvendami sotų ir laisvą gyvenimą, mes užmirštame, kad esame jų broliai, kenčiančios tautos vaikai, kad esame lietuviai. Mes sumasėjame.

KLAIDINGAS KALBOS VERTINIMAS

Neretai statomas klausimas — kuri kalba naudingesnė. Jau pats tokio klausimo statymas yra esminė

* Atsakymas į Kęstučio Kudžmos straipsnį tilpusį šių metų Ateities Nr. 3.

Adomas Galdikas

Mėlynieji kalnai

klaida. Mes kalbos neperkame ir neparduodame. Tai aiški pramoninės civilizacijos įtaka — į viską žiūrėti per naudos prizmę. Jei tautiniuose reikaluose įsieskome naudos, vargu ar ilgai jais besidomėsime. Tautiškumas yra daugiau idealizmo, savigarbos, o ne naudos reikalas. Tik idealizmo ir lietuvių tautos meilės vedami, įstengsime pasipriešinti nutautėjimo pavojui.

Žinoma, gyvendami svetimame krašte, mes turime išmokti to krašto kalbos, nes tai reikalinga siekiant mokslo, geresnės egzistencijos sukūrimo, o taip pat vedant kovą prieš neteisybę, daromą mūsų tėvynėje. Savo straipsniais svetimoje spaudoje, paskaitomis, referatais, savo bendravimu su kitataučiais, mes garsinsime savo tautos vardą ir prisidėsime prie laisvės ir nepriklausomybės atstatymo. Bet visa tai galima pasiekti ir neatsisakant gimtosios kalbos. Išmokti svetimąją kalbą nereikalinga išstatyti pavojun savąją. Visur ir visada turime žinoti, kad esame ne tik kurio nors svetimo krašto gyventojai, bet kad esame ir lietuviai. Būtų liūdna, jei, anot Vinco Kudirkos, “dėl trupinio aukso, gardaus valgio šaukšto” išsižadėtume savo idealų.

ĮVERTINKIME KAS SAVA

Dažnai skundžiamės, kad neturime gerų laikraščių, įdomių knygų ir panašiai. Tiesa, jei mokėtume geriau tvarkytis, galėtume gal jų turėti ir daugiau, ir

geresnių. Tačiau dažnai esame linę viską matuoti gyvenamo krašto mastu, o tai yra netikslu. Mes negalime turėti viso to, ką randame laisvame krašte. Ir vis dėlto, mes turime laikraščių, gerų žurnalų, knygų, net neblogų radijo valandėlių. Bet kiek mes domimės tais dalykais? Ar nenumojame kartais ranka net nedirstelėję į naujai išleistą lietuvišką knygą ar naujai pasirodžiusį žurnalą. Ar kartais “ramia sąžine” nenuėiname svetimon pusėn paprasčiausiai pasiteisindami — pas mus nieko nėra, mes nieko įdomaus neturime...

Prisiminkime tačiau, ką turėjo mūsų protėviai antroje praeito šimtmečio pusėje, kovodami už gimtąjį spausdintą žodį. Nieko, išskyrus nepalaužiamą ryžtą išlaikyti gimtąją kalbą, iškovoti savo tautai šviesesnį rytojų. Jie puikiai suprato, kad kalba yra tautos gyvastis. Knygnešiai, nebudami didžiausių pavojų, ėjo į prūsus parnešti tautai gimtojo žodžio, kad tauta neuždustų svetimųjų prispausta. Močiutės prie ratelio iš elementorių mokino savo mažuosius gimtojo rašto, kad tauta išliktų gyva.

Tauta kovojo ir laimėjo, o tų kovotojų tarpe daugiausia buvo jaunimas. Šiandien nieks iš mūsų nereikalauja fizinės aukos. Iš mūsų reikalaujama tik meilės gimtajai kalbai. Reikalaujama, kad mes palaikytume ją savo šeimose, savo tarpe, savo aplinkoje, kad nepadarytume jos ten tik antrininke, ar ir visai neišguitume. Juk tik kalba riš mus draugėn, ir padės mums išlikti gerais lietuviais.

Birutė Dabušytė

PAVASARIO ILGESYS

Aplinkui šaltas vėjas sniegą blaško,
Audra siaubingai šėlsta vakarais;
Širdis mana audroj jaunystės prašo:
Papuoši man užšalusią krūtinę gintarais.

Kada gi vėl nušvis pavasario auksinės varšos?
Kada alyvų kekės virs žiedais?
Kada mažytis voras savo tinklą narplios?
Kada gi vėl jame mirgės rasos lašai?

Kada pavasaris visais balsais kvatosis?
Kada rytais rasom gėlių žiedeliai verks?
Negi visad liūdna žiemos dalia kartosis?
O džiaugsmą nežinion nuslyst pasmerks?

LAIŠKAS IŠ TĖVIŠKĖS

Aš įpinsiu čionai gintarinį posmelį
Ir priminsiu tau tėviškės pievas, miškus.
Aš pažadinsiu ilgesį lauko takeliui,
Kur pirmuosius bėgiojai tu savo žingsnius.

Aš priminsiu ir vakarą, klūpantį sodžiuį,
Ir lakštutės dainas sidabrinėj naktį,
Ir tą kvapą laukų, kurs ramina ir guodžia,
Kaip tie trapūs mirazai toli praeity.

Aš priminsiu dainas, kurių klausėsi gėlės,
Kurios virpesiu lenkėsi širdys kadais...
Aš priminsiu ir žiedus baltos ramunėlės —
Ji vis tebežydi baltais parugiais.

Ir dienas, minutes neskaičiuotas priminsiu,
Kurios skraidė drugelių sparnais.
Visą praeitį, džiaugsmą surinksiu, —
Jis vėl žodžiais mamos suskambės gintarais.

DVASIOS LAIKYSENA

(Tęsinys iš- 97 psl.)

žmogus' naudojasi medžiaginiu pasauliu, bet vadovaujasi dvasiniu principu, kurio esmė yra dieviškasis gyvenimas Kristuje. Tai žmogus, stovįs didžiųjų idealų tarnyboje.

Matydami krikščioniškąjį idealą visu ryškumu bei įsitikinę savo gyvenimo didinga misija, dažnai nepastebime žmogiškojo pavojaus, kuriame nuolatos esame. Mes žvelgiame į turimą idealą, gėrimės jo dydžiu, žavimės jo šviesa bei grožiu ir šioje idealo ekstazėje dažnai paliekame bestovį, neartėdami prie jo ir tuo esame linkę apriboti savo krikščionišką ir ateitininką egzistenciją bei akciją. Vadinasi, mes gyvename tame pačiame žmogiškajame pavojuje, kaip ir pirmieji apaštalai. Gėrėdamiesi Kristumi, tik ką įžengusiu į Dangų — savo krikščioniškuoju idealu — jie, matyt, tikrai ilgai stovėjo žiūrėdami į dangų, nes pats Kristus specialiai atsiuntė angelą juos toje ekstazėje perspėti: "Vyrai, galilėjiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus... taip pat ateis, kaip matėte Jį žengiantį į dangų" (Apd. 1, 11).

Turėti idealą yra būtina, gėrėtis juo yra kilnu, bet viso to dar nepakanka. Dar trečias elementas yra reikalingas: transformacija asmens idealo prasme. Ši betgi transformacija bus tik tada žmoguje galima, jeigu žmogus sukurs tinkamą dvasios laikyseną siekiant krikščioniškojo idealo. Šią dvasios laikyseną sudaro du pagrindiniai bruožai: 1. gilus noras tapti 'naujuoju žmogumi Kristuje', ir 2. vidinė parengtis (Bereitschaft, readiness) 'nusivilkti senąjį žmogų', kad artėjimas prie idealo — Kristaus būtų netrukdomas, galimas.

1. Sielos noras siekti kilnumo yra prigimtas žmogui ir be religijos. Religingame žmoguje jis yra žymiai stipresnis.

2. Turint aną natūralų kilnumo ilgesį dar nėra galima tapti 'naujuoju žmogumi'. Tam reikalingas žmogui ypatingas pašaukimas. Dievas per Kristų žmonią išganęs, ją kartu pašaukė naujai žmogaus formai, į dieviškąjį gyvenimą Kristaus dvasioje. Būdami

Visagalis pašaukti krikščioniškam idealui, esame kartu Jo įpareigoti siekti 'naujojo žmogaus' formos ir būti nuolatos pasiruošę savo transformacijai Kristuje. Žmogaus vidinė parengtis visa savo esme, be kompromisų leisti savyje 'augti Kristui', yra pagrindas mūsų dvasios laikysenai siekiant krikščioniškojo idealo.

Tai yra pats elementarinis krikščioniškos dvasios bruožas, patį pirminę krikščioniškos dvasios formą, kaip pirminės celės, reaguojančios į Kristaus šviesą. Vidinė žmogaus parengtis tapti 'naujuoju žmogumi' gali pasireikšti įvairiuose laipsniuose. Parengties skalė yra plati: nuo Judo — iki Tautų Apaštalo Pauliaus. Vidinė parengtis yra tobula tame žmoguje, kuris, išgirdęs Idealo balsą: "Sek manimi!" daro lygiai, kaip apaštalai: palieka viską ir eina paskui Kristų. Moderniam žmogui tai reikštų: palikti savo seną, sumaterialėjusį žmogaus tipą bei natūralius standartus ir pakeisti juos Kristaus standartais. Tai būtų atsakymas į Kristaus kvietimą: "Apsivilkite naujuoju žmogumi, kuris yra sutvertas pagal Dievą teisingume ir tiesos šventume". (Efez. 4:22-24).

Ši dvasios parengtis reikalauja ryžto bei tvirtos valios, nes ji reiškia nuolatinį budėjimą. Dvasios parengtis, atvirumas, išgirsti bei paklusti dieviškąjį balsą ilgainiui išstobulins sielos klausą ir švelniausiems Kristaus paraginimams, išugdys nepaprastai jautrų skonį bei pasigėrėjimą dvasios vertybėmis, palenks visą asmenybę vis tobulesnėn idealo tarnybon. Didis menininkas Michelangelo, giliai išgyvenęs šios dvasios laikysenos reikšmę, prabilo: "Viešpatie, paimek mane nuo manęs paties ir padaryk mane klusniu Tau ir Tavo malonei".

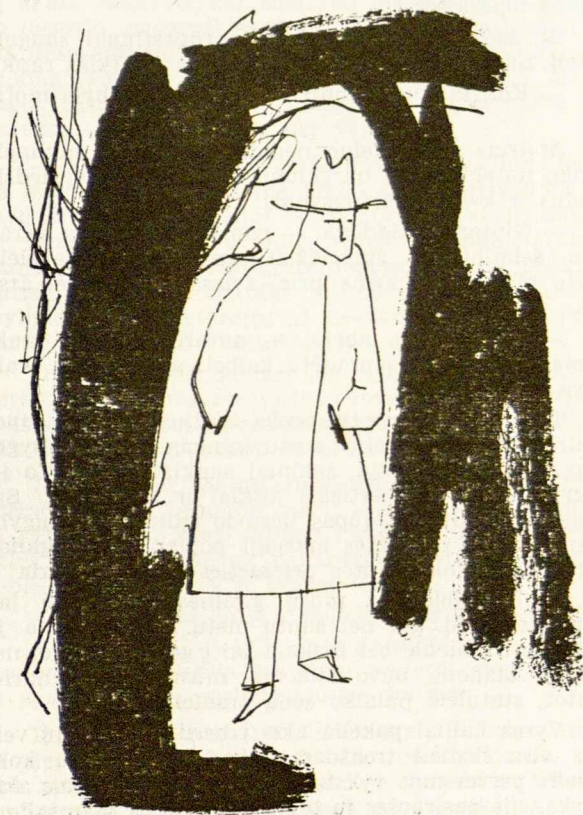
Medžiaginis gyvenimas teturi tik tiek vertės, kiek jis yra įjungtas į dieviškąjį Kristuje. Kitaip jojo būtis yra lygi meteoro būčiai; atitrūkęs nuo savo paskirties kelio sudūžta, žlunga. Ir žmogaus įsitikinimas, tradicijos, visos socialinės funkcijos yra bevertės, jeigu jos neišlaiko Kristaus idealo kritikos. Būti vidinėje dvasios parengtyje ir priimti kiekvieną Idealo raginimą — tai reiškia pasirinkti aną dvasios laikyseną, kurioje žmogaus asmenybė auga, bręsta, kilnėja, iki žmogus įsijungs į atbaigtą dieviškąjį gyvenimą amžinoje laimėje.

GINTARINĖ MADONA

DANUTĖ BRAZYTĖ

ANDRIUS sutinka savo atvaizdą išplikusio veidrodžio rėmuose ir, pašlapinę šukas, dar kartą mėgina suploti neklusnių plaukų kūgį. Praradęs kantrybę, užvožia galvą naujutėlę skrybėlę, dviem žingsniais peržergia siauro kambario grindis ir atidaro rašomojo stalo stalčių. Pačiame dugne suranda pailgą dėžutę, nerangių, vyriškų pirštų susuktą į margo popieriaus skiautę. Atremta į knygų kupstą baltaplaukės moters nuotrauka ir neužbaigtas laiškas netikėtai sulauko jo žvilgsnį. Kažkodėl vyrui regis, kad visad giedrės motinos akys stebi jį su neslepiaamu liūdesiu ir priekaištu.

— Tai dėl neužbaigto laiško, — garsiai sako Andrius skubiai nukreipdamas dėmesį į delne užgniauztą dėželę. Beveik pamaldžiai pavartęs ryšuliuką pirštuose, paskandina jį apsiausto kišenėje ir, užgesinę šviesą, pripildo kambarį naktimi. Tarpdury dar sustoja pasiklausti ar neatsivys priekaištas iš menkutes nuotraukos rėmų, tačiau tik lietus švelniais pirštais baksnoja į sutemusią langų stiklus.

Lauke Andrių sutinka nemalonus žiemos vakaras. Lietaus ir sniego mišinys šlapiais delnais uždengia jo veidą. Permirkusių medžių viršūnėse sutūpę stori debesys, net ir gatvės lempos spinksi lyg pervargusios akys. Tarpvarčiuose susimetę drėgno rūko kamuoliai kantriai laukia nutylant vėjo, norėdami sumigusi miestą apsupti baltais miglos vystyklais.

Vyras lengviau atsikvepia, patekęs jaukion autobuso užuovėjon. Keleivių nedaug, šen bei ten tušti suolai, o rasoti langai blykčioja prabėgančių šviesų vaivorykšte. Andrius susirango į pirmą pakliuvusią vietą, rūpestingai delnu nubraukia stiklą ir, prisikišęs prie lango, stengiasi įskaityti pravažiuojamų gatvių pavadinimus.

— Nesirūpink, žmogau, pasakysiu, kur išlipti, — draugiškai užtikrina autobuso vairuotojas, pastebėjęs vyro pastangas.

— Ačiū! — burbteli užkalbintasis, dar daugiau susigūždamas.

— Na ir oreli! — šoferis pasmaukia ant pakaušio mėlyną kepurę ir mėgina užmegsti kalbą: ilgos, nuobodžios valandos už vairo bei monotoniškas autobuso šniokštimas jį migdo.

Andrius vengia leistis į kalbas. Jo mintys per daug užimtos savais rūpesčiais, dėl to apsidžiaugia, kai šoferis garsiai iššaukia jo gatvę.

Vėjas teškia rieškutes šalto vandens į veidą, iš autobuso atsiveja draugiškas labos nakties linkėjimas, ir tamsa kruopščiai apgaubia išlipusį vyrą. Jis valandėlę stovi šlapiame šaligatvyje, tarsi nesiryždamas judintis, tada pasistato apikaklę, švelniai paliečia pūpsančią kišenę ir atsuka vėjui nugarą.

Atidaręs raitytos geležies vartelius, Andrius patenka į erdvų kiemą. Iš tamsos atslenka tingus, perspėjantis šuns amtelėjimas. Tako gale išsiplėtojęs žemas, modernus pastatas visais langais svaidda šviesą į lietingą vakarą. Prie durų vyras stabteli. Jis čia dažnas svečias, — kviečiamas ir laukiamas, — bet kiekvieną kartą koja užkliūva už žemučio slenksčio, o jis pasijunta lyg ta išsibaltinusi pasakų varna, besibraunanti į balandžių būrį.

Anapus durų šmėkšteli šešėlis, sutraška užraktas, ir vyras prisidengia akis, patekęs į verandos šviesą.

— Labas vakaras, pone Andriejau, — palenkia juodą, smulkiai raitytą galvą uniformuota tarnaitė ir, pirma negu ateivis spėja apsisukti, ji jau kabina permirkusį apsiaustą ir skrybėlę.

— Kaliošus galite nusipirti ten pat prie durų, — pastebi moteris, kai jis vis tebestūkso, lyg bronzinė statula, prie lango tarp plačialapių gėlių.

Andrius pagaliau pamato purvinų batų sudėmėtą šviesų kilimą: kaliošai jam net galvon neatėjo, namus paliekant.

— Nesirūpinkit kilimu, — pasiskubina nuraminti tarnaitė, sušvytėdama baltutėlių dantų šypsena. — Panelė Vanda apačioje, parodo galva laiptelių linkui, mirktelėdama rudo aksomo akimi.

— Liuse, kas atėjo? — anapus geltonų durų nūaidi netikėtas klausimas, o paskui jį atlinguoja pats šeimininkas, nei atsakymo nelaukęs.

— Andriejau! — sušunka jis spindėdamas plačiu, beveik vaikišku veidu ir ploja svečiui nugarą draugijos. — Šeimininkas tempiasi vyrą pro geltonąsias duris, neleidamas net žodžio ištarti. — Po tų minkštute, rūpestingai prižiūrima ranka.

— Gerai, kad atėjai, pasiilgau žmoniškesnės tipelių, kurie lanko Vandą, pats esi tikra Dievo dovana. Kaip jai ir akin kritai? — Nors žodžiuose skamba nuoširdus pasitenkinimas, o ranka vis tebeglėbia pečius, tačiau Andrius vėl pasijunta lyg koks retai sutinkamas gyvis, tik dėl savo skirtingumo vertas dėmesio.

Nuo žemutės sofos pakyla senyva ponis, rezervuotai nusišypso ir atkiša žiedais žėrinčią ranką, kurią Andrius vos vos paliečia lūpų kraštelio.

— Maloni staigmena, — sako moteriškė kruopščiai kultyvuotu balsu. — Tokį vakarą reikia pasišventimo autobusais važinėti.

— Kodėl tu neperki automobilio, — įsikiša šeimininkas. — Aš pažįstu žmogų, kuris mielai patarnautų už prieinamą kainą.

Andrius nenoromis užsimerkia. Ši tema iškyla kiekvieną kartą čia atsilankius, bet jis vis dar negali priprasti. Valandėlę rūpestingai patyrinėjęs savo rankas, mandagiai atsako:

— Labai ačiū, gal kada vėliau pasinaudosiu jūsų paslauga. Žinot, mokslas, o ypač siuntiniai mamai daug pinigų reikalauja, gi uždarbis menkokas.

Šeimininkė pasiūnia savo vyrui perspėjantį žvilgsnį ir nusišypso svečiui, pasukdama kalbą kitą vagą.

— Gerai apsidairyk, Andriejau, ar nematai, ko nors naujo? — neiškentęs užklausia šeimininkas. Jis džiūgauja, lyg vaikas sunkią mįslę užminęs, kai Andriaus akys nuodugnai tyrinėja kambarį, papuoštą naujausios mados baldais, tačiau kažkaip neturintį jaukumo ir šilimos.

— Pažvelk į televiziją! — rėkte išrėkia šeimininkas ir prišokęs atsuka aparatą. Plačiame ekrane sujudą figūros. Pradžioje nedrąsiai, bet netrukus sušvinta visomis vaivorykštės varšomis.

— Girdėjau, kad yra spalvotų televizijų, bet matau pirmą kartą. — Svečio balse vos jaučiamas nusi-

KROKUSAS

Mėnesio delčia išblėsta.

Žvaigždė užgęsta užu rakštumyno,

Pakyla ūkana melsva.

Nė atgarsio.

Tyla.

Sužvilga,

Vaiskiam atodūsų dirvos,

Suvirpa

Leinūs lapeliai aksominiai, —

Skleidžiasi, stienias,

Rasoj sutriska krietolinėj —

Balti, balti.

Keliu akis į dangų —

Trokštu.

stebėjimas maloniai nuteikia šeimininkus. — Aš norėčiau su jumis kitu reikalu pasikalbėti, — skubiai tęsia vyras, kol kalba negrižo prie naujojo aparato ar kitokių smulkmenų. — Norėčiau kalbėti dėl Vandos, — ištaria pagaliau ir perbraukia delnu netikėtai išrasojusią kaktą.

Šeimininkai pasikeičia žvilgsniais, o jų veidai tampa neįskaitomi.

Be žodžio Andrius sužvejoja rūpestingai saugotą ryšėlį, nudrąsko marguosius popierius ir atkiša ranką.

— Kas tai turėtų būti? — pirmoji prabyla moteris.

Andrius laiko delne nedidutę statulėlę, mylinčių rankų nutekintą iki blizgėjimo, geltoną lyg liepžiedžių medus ir kvepiančią pušynais.

— Gintarinė Madona, — pamaldžiai ištaria vyras. Abu šeimininkai žingeidžiai apžiūrinėja statulėlę, varto pirštuose, tikrina prieš šviesą, paskui vėl atsuka į svečią.

— Seniena, be abejo, — nutaria moteris laukdama, kad Andrius pradėtų kalbėti apie Vandą, kaip buvo žadėjęs.

Tuo tarpu jo mintys renka žodžius, grupuoja juos sakiniais, laužo tarsi spaustuvinkas naujos knygos lapą. Kalba neįprasta, sakiniai sunkiai lipdosi, o jis nori savo mintis pertiekti aiškiai ir sklandžiai. Suvilgęs perdžiūvusias lūpas liežuvio galiuku, į daugybę keturkampių padalinęs margąjį popierių ir, pagaliau nerasdamas jokios kitos priežasties delsimui, taria:

— Statulėlė yra mūsų giminės nuosavybė jau daug dešimčių, gal net šimtų metų. Būtų galima ją pavadinti seniena, bet niekam tai į galvą neatėjo, nes mažoji Madona buvo laikoma mūsų šeimos nariu. Matot, statulėlė palaiko seną tradiciją.

Vyras bailiai pakelia akis į besiklausančiųjų veidus, visa širdimi trokšdamas, kad jie suprastų, koks didelis perversmas vyksta jo gyvenime. Nuo šios akimirkos, jis pasiruošęs jų tėvynę pasirinkti savo šalimi.

NERIMA NARUTĖ

KALNUOSE

PASIKLYDAU šiandieną kalnuos —

Jieškau tako ir grįžti viliuos...

Ir nejaugi didžiuliai granito delnai

Šiam tarpekly užsąus amžinai.

Argi niekas daugiau negirdės

Mano skausmo beribės giesmės, —

Tik fontanai auksinės laidos

Ją kasdieną kartos.

jų kalbą, nors vis dar smarkiai laužomą svetimšališko liežuvio, padaryti savo kalba, įjungti tėviškės pakrantėse sužvejoto gintaro statulėlę į naujovišką gyvenimą. Tačiau Andriaus žvilgsnį sutinka tik mandagus susidomėjimas ir paskatinimas tęsti kalbą. Ir jis tęsia, nes sustoti jau per vėlu:

— Jau nuo senovės, vyriausias šeimos sūnus gauda iš tėvo šitą Gintarinę Madoną ir padovanoja ją savo išrinktai mergaitei, kaip sužieduotuvių ženklą, — vienu atsikvėpimu išpila vyras svajingai pridurdamas, — sakoma, kad gintaro gabalą sužvejojęs kažkuris prosenelis, išdrožęs statulėlę ir padovanojęs mylimajai, nes neturėjęs už ką žiedo nupirkti. Žvejai kartais būna tokie neturtingi!

Jis nutyla žinodamas, jog nieko daugiau sakyti nereikia. Būdamas vyriausias sūnus, atsivežė Madoną tūkstančius mylių su senomis tradicijomis ir motinos palaiminimu padovanoti savo išrinktajai.

Tik kažin ar motina neatimtų savo palaiminimo, sužinojusi, kad būsimoji marti niekuomet neprabils į ją lietuviškai, o maži anūkai nesupras nei vienos senelės pasakos. Andrius nekantriu galvos mostu nugena skaudžią mintį ir tvirtai taria:

— Šiandien aš noriu statulėlę padovanoti Vandai.

— Jos valia, — tyliai atsako moteris, — tik tu nepamiršk, jog Vanda yra labai moderni mergaitė. — Ji ypač pabrėžia paskutiniuosius žodžius.

Iš žaidimų kambario, ištaikingai įtaisyto namo rūsyje, skverbiasi aštrūs muzikos aidai ir jauni, įsilinksminę balsai. Andrius sustoja tarpdury, truputį nusigandęs akis sutikęs reginio. Jis tikėjosi rasti

Vandą vieną, tik su ja pabūti tokiaime svarbiame įvykyje, tačiau erdvus kambarys knibžda šviečiančiomis akimis ir įkaitusiais skruostais. Kelios poros tamposi asloje, ploja delnais ir kiekvienu jaunų kūnų judesiu pergyvena laukiniškos muzikos ritmą. Ūmai šokantieji sudaro ratą, o jo vidurin išsprūsta Vanda ilgaplaukio bernioko lydima. Jiedu susikimba rankomis linksėdami ir sukdami, tai vėl pasineša į priešingas puses, linguoja, pritardami muzikai susikaupusiais veidais, tarsi atlikdami kažkokį paslaptingą ritualą.

— Vanda labai moderni mergaitė, — kelintą kartą nuaidi mintyse šeimnininkės sakiny, bet Andrius tik seka išsitarusių plaukų sruogas, rausvumu nupiltus skruostus ir tamsias, žėrinčias akis. Jis stovi tarpdury, nesiryždamas žengti vidun, nei grįžti atgal, nepastebėtas ir netinkantis.

— Ką ji sakytų, pamačiusi seną žvejų pirklę audrų sušiauštu stogu? Ar ji suprastų vakarinę pušų maldą ir vėjo raudą kopose? — Vyro galvoje vėl ritasi neramios mintys, o jų centre vis sukasi besijuokiančios mergaitės veidas.

— Negrįžti niekuomet atgal, — peršasi išeitis. — Čia toks platus kraštas, vietos visiems gana. Mamai geriau padėti galėtų, turtingoje šalyje gyvendamas. Jiems gi užtektų vienas antro.

— Andriau! — ūmai nustebęs mergaitės balsas perrėkia muzikos triukšmą, ir ji viesulu metasi prie stovinčio vyro. — Ar seniai tu čia esi? Net nesapnavau, kad šį vakarą atvažiuosi.

— Aš matau! — jo balsu nenorom nušliaužia pavidas.

— Turėjo užėti tik pora draugų, o matai koks būrys atsibeldė. — Ji skuba teisintis ir pusgarsiu priduria, — mielas, padaryk man malonumą — nors ši vakarą mėgink šiek tiek prisitaikyti. Juk jie mano geriausi draugai.

— Tu gėdiniesi manęs, — nustemba Andrius, jausdamas nugara nuslenkantį šaltį.

— Ne, ne! — šoka gintis mergaitė. — Aš tik trokštu, kad jiems patiktum, kaip man patinki. — Ji paima bejėgę vyro ranką, tempdama ją paskui save.

— Žiūrėkit! — sušunka besilinksminantiems, — tik žiūrėkit, kas atėjo!

Būrys kemšasi artyn, ir Vanda kiekvieną jų atskirai pristato Andriui. Vyras pasijunta lyg pabėgėlis iš kitos gadynės. Jis tik vienas vilki švarku, pasirišęs kaklaraištį ir atrodo juokingai tarp margais, išpašiotais marškiniais berniokų ir kelnėtų, permažais megztinukais apsitempusių, mergaičių.

— Seniai norėjau jus sutikti, — sako Andriui kažkokia drėgnom lūpom raudonplaukė, išisėgdama parankėn. — Vanda nesiliauja aibes įdomių dalykų apie jus pasakoti.

— Na, jis nors originalus! — vyro ausys pagauna Vandos balsą, kažkam linksmam čiauškančią. — Išivaizduojat, mano gimtadieniui jis padovanojo storiausią knygą ir nusivedė operon. — Mergaitės žodžius palydi juokas, tarsi ji būtų pasakiusi vykusį anekdotą.

Andrius šiaip taip atsipalaiduoja nuo draugiškosios raudonplaukės, nugriebia Vandą už rankos ir ištempia iš būrio.

— Man reikia su tavimi pasikalbėti.

— Tik ne dabar, — merginos akyse švysteli susirūpinimas. — Aš negaliu išvaryti geriausių savo draugus. Geriau susirask bonką lemonado arba eik pašokti.

— Tu juos daugiau vertini, negu mane, — išmetinėja vyro žodžiai. Jis tiek daug ruošiasi paaukoti dėl šitos mergaitės: savo tėvų žemę, kalbą, papročius, gal net motinos palaiminimą, o ji negali skirti jam poros minučių laiko. Tačiau Vanda tampa nekantri. Kažkas vėl uždeda naują plokštelę, o kelios poros jau sklendo blizgančioje asloje.

— Nebūk vaikiškas, — sako ji, — dalykas negali būti toks svarbus, kad nepalauktų.

— Andriejau, prisistato kažkokia mergiotė, — ar tokia muzika neneša tavęs į dausas žmogau, kaip gali iškęsti nešokęs!

Andrius vos susilaiko nepasiuntęs užkalbinusią mergaitę, žviegiančią muziką ir visą linksmą draugiją taip toli į dausas, kad jie niekad iš ten negrižtų, bet atsako labai mandagiai:

— Neturiu per daug laiko, pamokos prasideda už valandos.

— Nesiskubink, aš nuvešiu, — per petį šūkteli Vanda, skrisdama atgal į linksmą būrį.

Andrius susijieško butelį raudono lemonado ir, pasitraukęs pašalin, stebi jaunų žmonių džiaugsmą. Staiga mintys pradeda tekėti aiškiai ir ramiai, tarsi ne jis pats galvotų, o kažkas pusbalsiu jas ausin šnibždėtų. Vyras pastato neparagautą gėrimą ir užsidedgia delnais veidą. Jam tampa visiškai aišku, jog niekuomet nemokės įsilieti į nerūpestingą šių žmonių gyvenimą. Ir visai ne dėl to, kad juos skiria kelerių metų tarpas. Nevienodus lopšiuos juos supo motinos, nevienodas dainas niūniavo. Skirtinga kalba tarė pirmuosius žodžius, dar skirtingesnis auklėjimas ir papročiai lydėjo vaikystę. Veltui mėgintų užmiršti praeitį, dvidešimt aštuoneri metai — ne viena diena. Tegul šypsosi tamsios Vandos akys ir čiurlena skardus juokas, — ne jai Gintarinė Madona. Vyras atsisloja, suranda mergaitę ir tvirtai suspaudžia jos šiltus pirštus.

— Labanaktis, Vanda, man laikas eiti, — švelniai sako negalėdamas nukreipti akių nuo jauno veido.

— Negalėtum nors vieną vakarą pamiršti tas savo pamokas, — murma ji. — Na, vistiek tave palydėsiu. — Vanda sutinka vyro žvilgsnį, liūdną už šimtą rudens vakarų, ir jos nerūpestingumą pakeičia nerimas.

Pilkasis prieangio kilimas dar tebesiskundžia purvinų batų dėmėmis, ir Andriaus apsiaustas nespėjo nė kiek pradžiūti.

— Tu nepyk už šį vakarą, — taria mergaitė, prieidama artyn. Vyras trokšta priglausti ją labai stipriai ir tegalvoti tik apie tai, kad jie galėtų būti kartu iki dienų pabaigos.

— Andriejau, tu per daug dirbi, — sukužda Vanda. Tačiau, nors ir labai švelniai svetima kalba ištarti, žodžiai vėl jį prižadina.

Andrius skubiai atidaro duris, įleidžia šlapio vėjo sūkurį ir dar kartą atsisuka.

— Sudiev, miela Vanda.

— Iki pasimatymo? — netikru balsu mėgina pataisyti mergaitė, bet jis tik papurto galvą ir uždaro duris.

— Kodėl, Andriau, kodėl? — vejasi nusigandę žodžiai per tamsų kiemą, tačiau vyras nesustoja. Jis nemokėtų paaiškinti, o ji suprasti. Priekaištingai sučypia varteliai, piktai suloja išbudintas šuo, tik vėjas bičiuliškai plazdena palaidus skvernus lyg bures kadaise tėvo laive. Andriaus ranka automatiškai paliečia kišenę ir gimtojo pajūrio aukse išspaustą Dieviškosios Motinos paveikslą. Pro begalinę širdgėlą prasimuša menkutis nusigalėjusio šypsnis, ir Andrius pasijunta labai arti tėviškės slenksčio — tik ištiesk ranką durims atverti ir paskęsk laukiančios motinos prieglobstyje.

— Būtinai užbaigsiu laišką, — sako vyras lydinčiam jį vėjui, — mama pradės rūpintis, taip ilgai žinios nesulaukdama.

Illustracijos dail. Nijolės Vedegytės-Palubinskienės

KAIP PASIDARYTI POPULIARIU

Ar tu esi populiarus? Jeigu ne, tai džiaukis. Aš turėjau patirti, kad būti populiariu, reiškia visuomet būti netikru ir susirūpinusiu.

Tai atsitiko prieš metus, kai aš sutikau mergaitę, kurios nebuvau matęs nuo gimnazijos laikų. „Man labai patinka kalbėti apie senus laikus“, — ji sušuko, „bet aš labai skubu, ateik greitai, kad galėtume pasikalbėti, gerai?“

„Man labai patiktų“, aš atsakiau. „Kad ir kita trečiadienio vakarą?“

„Palauk minutėlę“, — išsitraukė užrašų knygutę iš rankinuko ir, ją atydžiai peržiūrėjusi, atsakė, kad negalinti pasimatyti nei trečiadienį, nei ketvirtadienį. „Kad taip už dviejų savaitių nuo šio pirmadienio? Aš tada tikrai būsiu laisva“.

Susitarėme susitikti ir ji greitai nuskubėjo sutartiems užkandžiams, palikdama manyje gilų įspūdį. Tik pagalvok! Jai reikalinga knygutė, kurioje nužymėti jos dienos darbai.

Aš visuomet galvojau, kad yra visai normalu turėti keletą gerų draugų, su kuriais retkarčiais galėtum susitikti. Dabar susirūpinau. Kas yra su manim, kad aš labai mažai turiu draugų? Tikrai, kas nors turi būti. Ir nusprendžiau ką nors daryti. Tą patį vakarą aš išėjau ir nusipirkau daug knygų apie populiarumą. Visos man garantavo, jeigu seksiu jų nurodytas taisykles, tai visiems greitai patiksiu. Visi knygų autoriai davė tas pačias taisykles, bet skirtingose formose. Štai taisyklės, kurias turėjau išmokti.

Visiškai pamiršk save. Tai yra pats svarbiausias nurodymas, kurį rekomenduoja populiarumo žinovai. Ir jeigu manai esąs geras tik tu pats, o ne kitas, tai taip negalvok!

Aš ir taip populiarus!

Nuotr. V. Valaičio

Tu mažai ką reiški. Tavo draugas yra svarbesnis už tave. Svarbiausia pripažinti jo vyresniškumą su pažindinimo metu. Labiausiai patrauksi prie savęs, jei tuo momentu šypsosies, juoksies ir akimis šviesi, kaip švyturiais.

Apdovanok komplimentais. Jeigu susipažinai su artistu, rašytoju ar sporto čempionu, tai yra labai paprasta. Savo švelniu balsu pagirk jo paskutinius laimėjimus, visiškai neiškeldamas savo. Jei sutinki paprastą Juožą, visiškai be jokio talento, tai pagirk jo akis, jo fizinį sudėjimą ir skoningą apsirengimą. Ir jei pamatai, kad tavo pagyrimai jam patinka, tada girk jį be galo — tai yra trečioji sąlyga. Geriausiai atliksi savo uždavinį, kada teiraisies apie jį patį arba kalbėsi apie mėgiamiausią jo dalyką.

Tada jis pradės kalbėti ir kalbėti... kalbėti apie save. O tu? Klausykis, klausykis atydžiai visu savo protu, širdimi ir siela. Sutik su jo mintimis. Nieka-dos nekritikuok. Šypsniu ir galvos linktelėjimu įvertink jo pasakojimą. Jei jo pasakojimas laikinai nutruktų, greit klausk jį apie pasakojamą dalyką. Ir vėl klausykis!

Ir tau daugiau nieko nereikia daryti. Štai kur populiarumo taisyklė. Paprasta, ar ne? Ji padeda labai daug, tikėk man. Tik po mėnesio aš išigijau daug draugų. Tik viena nelaimė — draugai buvo labai nuobodūs.

Jie, kur tik mane nutverdami, ar restorane, ar ant kelio, ar net bažnyčioje, įkyriai pasakodavo man istorijas iš savo vienodo ir neįdomaus gyvenimo. Jie kas valandą, dieną ar naktį, skambina man telefonu ir kvaršina savo pasakojimais apie įvairius nepasisekimus. Mano bendra išvaizda dėl to pradėjo blogėti. Net penkiolikos minučių nebegalėdavau ramiai vienas namuose pabūti, bet buvau populiarus.. Viskas gerai, bet ir kentėjau dėlto!

Vieną vakarą per pokylį, aš taip norėjau prisijungti prie grupės, kuri dainavo prie pianino. Tuo tarpu prilipo prie manęs vienas jaunuolis, kuris be atodūsio dvi valandas kalbėjo apie savo operaciją. Pagaliau aš jam tariau: „Mūsų draugai patenkinti ir krečia šposus“. Jis visai neatkreipė dėmesio į mano žodžius ir vėl pradėjo apie mediciną. Kai jis degė cigaretę, aš jam vėl tariau: „Jūs labai daug nemalonumų turėjote, tad einam pasilinksinti ir padainuoti. Jūs jausitės daug geriau“. „Oi, ne! Man nepatinka dainos“, — atšovė jis, griebdamas mane už rankos, kad nepabėgčiau. „Man geriau kalbėti su tavimi. Ir kaip sakiau“...

Aš atsisėdau ir klausiaus savo aukos, kurios aš pats jieškojau. Staiga man dingtelėjo į galvą, kodėl jie prisikabina prie manęs, kaip erkės, nes jie žino, kad niekas kitas daugiau jų neklauso.

Po 11 „populiarumo“ mėnesių šovė į galvą klausimas, į kurį iki šiolei neradau atsakymo. Ar daugiau niekas neskaitytų šitų knygų, kaip būti populiariam?

Aš visgi kartais norėčiau kam nors papasakoti apie save, bet niekas manęs neklauso.

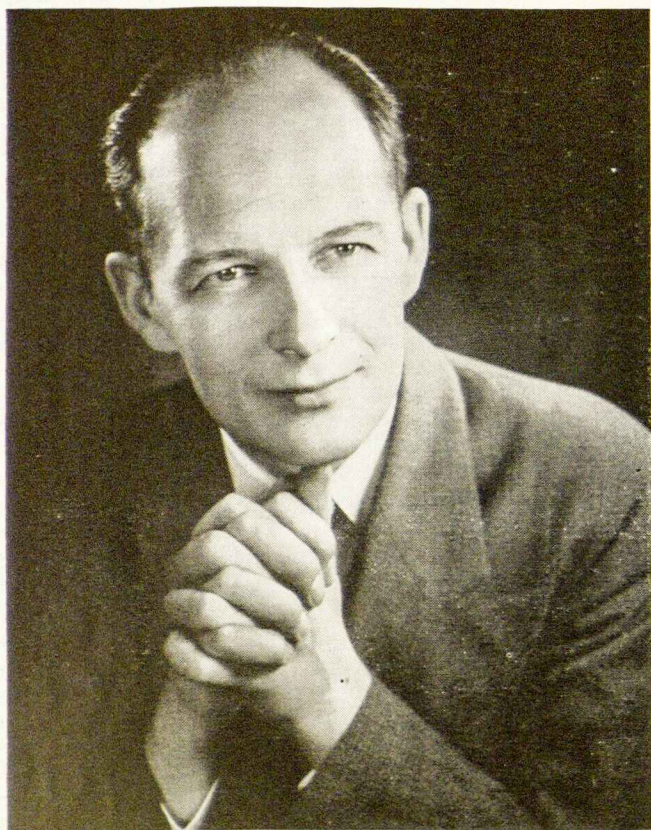
Aš taip buvau pasiryžęs išmokti populiarumo taisyklių. Kiekvienas daro, kas jam patinka. Nuo dabar ir aš taip darysiu.

Aš būsiu mandagus ir garbingas vienam ir visiems, bet tik tada, jei man patiks asmuo. Nuo dabar aš nebeaukosiu kitam nei laiko, nei kantrybės.

Pagal Lorraine V. Steurer parengė

ELENA URBAITĖ

NAUJOJI ATEITININKŲ FEDERACIJOS TARYBA

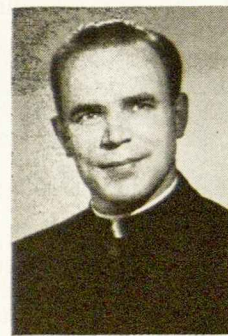

MŪSŲ KORESPONDENTĖS CLEVELANDE
JŪROS GAILIUŠYTĖS
PASIKALBĖJIMAS SU ATEITININKŲ
FEDERACIJOS TARYBOS PIRMININKU
PROF. DR. ADOLFU DAMUŠIU

“Ateities” korespondentė patiekė naujai išrinktajam Tarybos Pirmininkui keletą klausimų, kurie gali būti įdomūs ir svarbūs visiems ateitininkams.

— *Pone Profesoriau, nuoširdžiai sveikiname Jus ir visus Tarybos narius. Iš naujosios Tarybos visi ateitininkai laukia vadovaujančios rankos, nurodymų. Jų laukiame ir mes, moksleiviai. Kaip Jūs žiūrite į moksleivių at-kų tautinę lietuviškąją veiklą?*

— Maloniai dėkoju už sveikinimus savo ir Tarybos narių vardu. Dirbsime visi, kiek pajėgsime, kiek laimins dangus. Žvelgiant į mūsų mielos moksleivijos lietuviškąją veiklą, visuomet dera atsiminti, kad ateitininkija nėra kokia tarptautinė, bet grynai lietuviškoji organizacija. Krikščioniškoji pasaulėžiūra, kurią ateitininkai išpažįsta, draudžia laužyti tai, kas prigimta, kas Dievo duota. Tautybė gi yra iš Dievo -- kiekvienas žmogus savo gimimu ją atsinešė ir yra įpareigotas ją apsaugoti. Pasiuokojimą žadinąs patriotizmas, kaip gili savo tautos meilė, taip lygiai pagarba kitoms tautoms yra sąmoningo krikščionio bruožas. Tas visiškai sutampa ir su ateitininkijos galvosena.

“Melting Pot” teorija, kuri naikina ir niekina prigimtą asmens tautybę, savo esme yra pagoniška. Jos skleidėjai ir sekėjai neturi nė krislelio krikščioniškos dvasios. Kaip prigimtųjų žmogaus teisių laužytojai, kad ir nesąmoningai, jie rikiuojasi šalia Stalino, Hitlerio ir kitų panašių žmonijos priešių.

-- *Pone Profesoriau, o kuria kryptimi moksleiviams ateitininkams daugiau veiktina: ideologine krikščioniškąja, ar tautine lietuviškąja?*

-- Jūsų klausimą suprantu, nes lietuviškoje visuomenėje yra pastangų idealistinę krikščioniškąją kryptį skirti nuo tautinės lietuviškosios, arba dar tiksliau, yra norinčiųjų pasitenkinti tikrai tautine lietuviškąja.

Pagal ateitininkų ideologiją katalikiškumas ir tautiškumas yra taip neatskiriami kaip žmogiškumas ir lietuviškumas. Kaip žmonės siekiame dieviškųjų vertybių, kaip lietuviai jų siekiame atitinkamai savo būdai, charakteriui, papročiams. Tos brangios mūsų vertybės -- katalikybė ir tautiškumas yra visiškoje sandoroje. Konfliktai ir nesusipratimai kyla, kai jos viena nuo kitos atskiriamos, arba rūšiuojamos. Čia pirmumo klausimo nekyla, nes jis yra nelyginamos plotmės. Asmenybės pilnybei ir viena ir kita kryptis yra neišvengiamos būtinybės.

-- Kaip Jūs galvojate, ar moksleiviams ateitininkams reikalinga domėtis lietuvių politika ir bendrai politika?

Moksleiviams ateitininkams tiksliau ir geriau daugiau dėmesio skirti asmenybės ugdymui, žinojimo plėtimui, valios stiprinimui ir paslankumo ugdymui. Svarbu taip pat brandinti jautrią širdį, ypatingai socialiniuose reikaluose.

I praktinę politiką moksleiviai nesileidžia, nes ji gali pažeisti bręstantį žmogų, sužaloti jo universalinį platumą, kuriuo ateitininkija remiasi.

Bet iš kitos pusės, politikos žodžio bijotis nereikia. Ateities inteligentas turi nusimanyti visuose gyvenimo reikaluose. Yra būtina pažinti tautų laisvės kovą, lietuvių išsilaisvinimo pastangas, reikia brandinti meilę laisvei ir ugdyti ryžtingumą jai ginti.

Sąmoningas žmogus turi turėti supratimo apie visojo gyvenimo tvarkymą, turi ugdyti ryžtingumą pasipriešinti blogiems politiniame gyvenime vartojamiems metodams, turi suprasti pagrindinius dėsnius tvarkyti viešajam gyvenimui.

-- Kokie turėtų būti ateitininkų moksleivių santykiai su kitomis jaunimo organizacijoms?

-- Jums tenka rūpintis ir jaunimo stovykla, tad idomu, kaip vyksta jos statyba?

-- Oficialus ALRK Federacijos stovyklavietės atidarymas įvyks liepos 28 dieną. Visa lietuviškoji visuomenė bus kviečiama į šį atidarymą kuo gausiausiai atsilankyti.

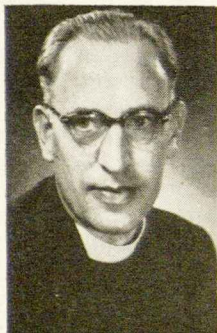
Stovyklavimo sezoną pradės Nekalto Prasidėjimo Sėserys su savo organizuojamąja ir vedama mergaičių stovykla. MAS CV stovyklavietę užsisakė nuo liepos 28 dienos.

Šiuo metu yra statomi du gyvenamieji namukai, kurie talpina po 60 asmenų kiekvienas. Erdvi valgykla ir virtuvė jau pastatytos ir įrengtos, ežeras paruoštas naudojimui. Kelios sporto aikštelės sezono atidarymui bus išlygintos, ir keli laiveliai jau plūduriuoja ežere.

Stovyklavietę pradėjo ruošti ir darbą sėkmingai tęsia ALRK Federacijos Jaunimo Stovyklų Globos Organizacija. Lėšų ir visuomenės paramos trūkumą dažnai atsveria organizatorių pasiryžimas ir pasišventimas.

-- Ar numatoma kada nors sušaukti pasaulio ateitininkų kongresą?

-- 1960 metų pasaulio ateitininkų kongresui pasiruošimas bus svarstomas pirmajame naujai išrinktos Ateitininkų Tarybos posėdyje, birželio 8 dieną, New Yorke.

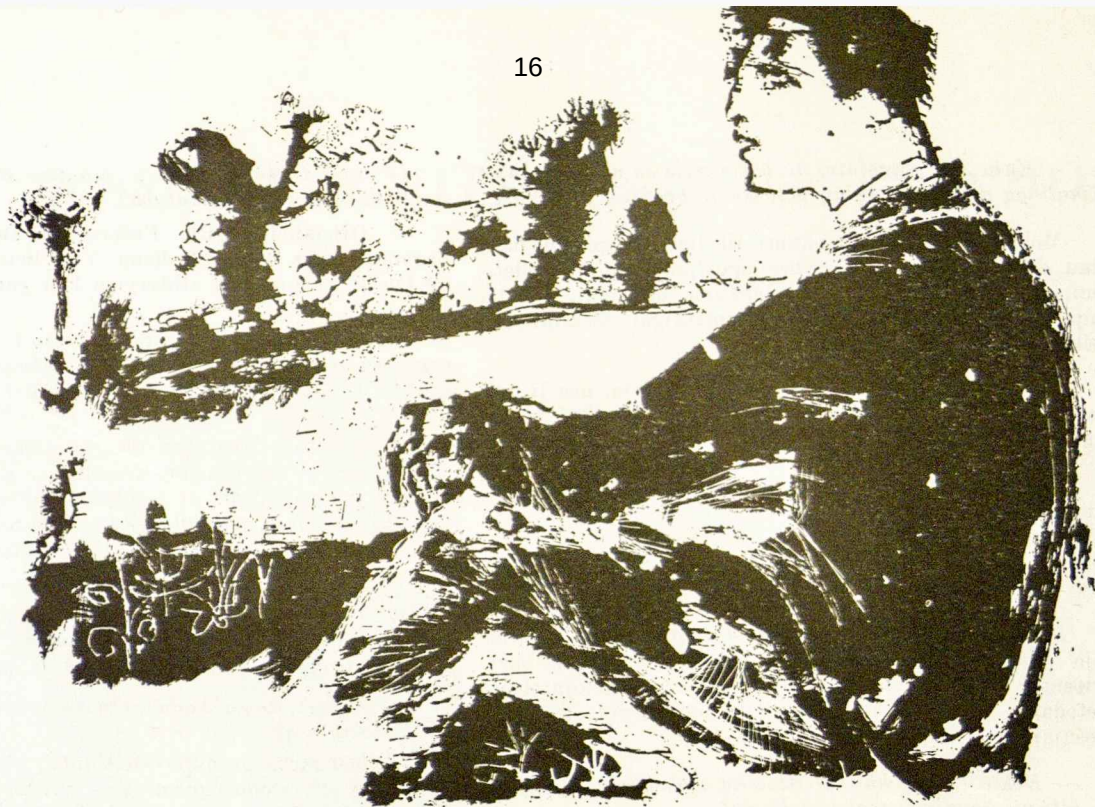
-- Santykiai turėtų būti draugiški, nuoširdūs. Yra tikslu savo organizaciją branginti, bet reikia gerbti ir kaimynus, mažiau interesuotiis krislais kaimyno akyje. Naudokimės pedagogo Foersterio patarimu nepakartoti blogo, girdėto apie savo artimąjį, bet stengtis iškelti tai, kas pas jį gera.

-- Pone Profesoriau, kokią vietą užima moksleiviai ateitininkai Ateitininkų Federacijoje, ir kuri iš Federacijos sąjungų yra svarbiausia arba svarbiausia?

-- Moksleiviai ateitininkai yra ateitininkijos atžalynas. Jo ugdymas yra vienas didžiausių rūpesčių. Iki šiol tam buvo teikiama per mažai dėmesio. Daugeliui įvairių darbų atsidavę, ateitininkai neapdairiai palieka be dėmesio vieną iš svarbiausiųjų darbo sričių. Vienas iš pirmųjų Ateitininkų Tarybos uždavinių kaip tik ir bus pramatyti priemonės moksleivių ateitininkų veiklai remti ir globoti.

Iš kairės: pirmoje eilėje — At-kų Tarybos Pirminkas Dr. Adolfas Damušis, prel. Ign. Albavičius, kun. V. Bogdanavičius, prel. J. Balkūnas, St. Barzdukas, kun. Vikt. Dabušis, dr. Juozas Girmius, dr. Jonas Grinius, dr. Zen. Ivinskis, kun. St. Yla.

Antroje eilėje: prel. Pr. Juras, dr. Petras Kisielius, kun. Petras Patlaba, kun. J. Petrėnas, kun. Alf. Sušinskas, prof. Simas Sužiedėlis, dr. A. Šapoka, Vyt. Vardys, dr. Balys Vitkus, dr. Vyt. Vygantas. Trūksta Alinos Skrupskelienės.

Ilustracija dail. Ados Korsakaitės

JONAS PETRĖNAS

JAUNYSTĖ PRIE RUBIKONO

Iš paskutinės vasaros dienos

KOKIOS gražios ir svajingos Gulbinų sodžiaus lankos! Vasarą čia pristigsi žodžių, jeigu panorėsi visas žydinčias gėles vardais pavadinti: tavo akį vilios paprasčiausia pienė, ramunė, kanapėlė, žvangutis, tačiau neatsiliksi nė aukšti vingyrai, tikri lankos gėlių karaliūnai. O pamėgink karštą vidudienį čia žolėj atsigulti, ir nebežinosi, ar esi teatre ar klausaisi Bethoveno simfonijų, ar tavo ausis kutena žaliais frakais pasipuošę žiogeliai — lankos muzikantai.

O kiek tose lankose sveikatos! Todėl niekas ir nesisėbi, kad apie šv. Joną, vyrams sukančią tirštą pradalę, moterys ir vaikai pasipila po lankas rinkti gėlių ir augalėlių namų vaistinei, rūpestingai įrengtai namuose, pačioje pastogėje. Ką gali žinoti, gal žiemą kas sunegaluos, vaitos sunkios ligos prispautas, o iš kur tada daktarą prisišauksi — jie toli miestuose gyvena ir retai kada sodžiūn užklįsta.

Per Gulbinų lankas vingiuoja Upytė ir nuteka į Kirdonių sodžiaus laukus, kur paskum ji susijungia su Tatula ir abi įsilieja Mūšon. Upytės vanduo skaidrus, kaip jaunamartės ašara, ir toks mėlynas, kaip Daumėnų galulaukės linai. Paupio tylą kartais sudrumsčia mergaitės, atėjusios čia žlugto velėti, drobių skalauti, po to vėl tyliai ir ramiai slenka dienos, kaip lankose ištiestos drobės — tiesiasi ir pranyksta ten toli toli už Girelės...

Šiandieną gi Gulbinų sodžiaus lankos plyšta nuo jaunimo dainų. Upytės akmenėliai, regis, ir tie kelia vandens nugalastus veidelius ir klausosi pakluonėm atplaukiančios dainos:

Tik vieną dainą vakarinę
širdis pamilo taip karštai,
ir neberimsta, kol aušrinę
užmerkia brėkšdami rytai...

Sodžiaus gegužinėje krykštauja ne tik jaunieji, tačiau nebeiškenčia nė senieji: ir jie šoka vilkų polką, kad net dantys kleba. Ir kaipgi nešoksi, kad tokia graži vasara, tokios smagios dienos, o rugiai šiomet ligi smakro — kaip mūras banguoja per laukus.

GEGUŽINĖS muzika ir dainos pasiekė ir klieriko Antano ausis, kuris vienas tą pavakarę vaikštinėjo po tėviškės laukus ir klausėsi žiogelių čirškėjimo.

— Paskutinė vasara, — šnibždėjo jam baltieji dirvos dobiliukai, suglaudę lapelius nakties poilsui.

— Paskutinė vasara, — sučirškė paukštelis, skubiai praskrisdamas į savo gūžtelę.

— Paskutinė vasara, — kalbėjo už debesų besislepianti saulė, nusinešdama su savim dienos kaitrą ir svajones.

Antanui tikrai jau buvo paskutinė vasara. Dabar jisai atrodė panašus į karo vadą Cezarį, priartėjusį prie Rubikono upės, kur jis turės nuspręsti — mūšis ar pasitraukimas.

Jeigu Antanėlis dabar norėtų būti atviras, o kiti šį atvirumą nuoširdžiai priimtų, jis galėtų prisipažinti, kad tie palankėmis sklindą gegužinės garsai kurstė jo širdyje slapčią ilgesį ir pavydą. Antanėlis suko rankose laukų gėlelę ir mąstė:

— Laimingas mano gimtojo sodžiaus jaunimas! Jis ramus, džiūgauja ir dainuoja. Rytoj jis vėl stos rugių baran, ir supjautos javų gubos bus jo garbė ir pasididžiavimas. Manęs gi laukia kitokia pjūtis... Bet kažin, ar aš būsiu tinkamas ir geras tos pjūties darbininkas? O gal ir man įsijungti į būrį tų jaunuolių, su kuriais kartu sodžiūje augom, žaidėm, žiemą per pusnynus bridom mokyklon, subatvakariais klausydavomės per laukus atplaukiančios armonikos muzikos?..

Šias jauno žmogaus svajones ir mintis gaubė vasaros šiluma. Kažin kur toli rugiuose atsiliėpė mie-

gojusi griežlė, pabudo snaudusi rugiagėlė, krūptelėjo dangujė žvaigždė, gėlės taurėje išsiliejo rasos lašas. Jie lyg norėjo suprasti jaunuolį ir jam padėti:

— Antanėli, nebijok! Klekvienas pašaukimas yra gražus ir garbingas, jeigu tik savo valia jį pasirenki ir atsidėjęs rengiesi. Nemanyk, kad tavo sodžiaus jaunimas neturi savų rūpesčių ir bėdų. Šlapiais vieškeliais driekiasi ir jų neramios mintys, svarstymai, jaunatvės godos... Ten gera, kur mūsų nėra...

Dar ilgai girdėjosi jaunimo dainos, verkė pavargusio muzikanto rankose armonika, kai Antanas ilsėjosi meilioje tėvų pastogėje ir sapnavo paskutinę vasarą.

— NA, BROLAU, laikykis ir grįžk namo su pergale skydu, — pasakė klierikui Antanui jau senyvas tėviškės parapijos ganytojas, gi vikaras pridūrė:

— Priėjęs Rubikoną, nesuslapk skvernų, bet prisijunk prie mūsų būrio. Kartu ir vargeliai sumažėja...

Baltu žiemos keliu nuskriejo praeitin Kalėdos, paseno jau ir Naujieji Metai, iškeliauvo Trys Karaliai. Klierikas Antanas vėl tėviškės laukais traukė į Kauno pusę, kur jam šiemet reikės mesti ant lėkštės likimo akmenėliai ir tarti: pasaulis ar altorius. Jaunutė jo širdelė tada pavirs į generalinio štabo kambarį: žemėlapiai, planai, slapti pranešimai, žinios, paskum gi — kautynės ar pasitraukimas. Vadovybė ir draugai žiūrės į juos, lyg karan išvykstančius kovotojus ir lauks pergales. O kas žino, kokiais vingiais išsirango žmogaus gyvenimas, kas surado matininką, kurs pajėgtų išmatuoti žmogiškąją kelionę?

Nuo Grabnyčių pakrypo vėžė, šiltesnis vėjelis pūstelėjo ir veidus ir skelbė, kad artėja žibutėm į purionom pasipuošęs pavasaris. Violetinė spalva apgaubė bažnyčias, altorius ir statulas, kančios ir skausmo bruožais išrašė žmonių veidus.

Gavėnia atkeliavo ir į seminariją. Marių gyventoją žuvis pasidarė dažna viešnia, stiprinanti jaunus studijozus. Nieko neišdarysi: žuvis maitino pirmuosius apaštalus, Genezareto žvejus, jos dabar turi stiprinti ir tuos, kurie renkasi jų dalį ir pašaukimą.

Gavėnios sekmadieniais senutė Kauno bazilika siūbuoja linguoja per Graudžius Verksmus. Regis, suplaukia į ją visi Kauno ir priemiesčių gyventojai, trokšdami "graudų verksmą padaryti, Kristaus kančią apmąstyti". Ir jauti tada, kad bazilikos skliautais plaukia gaudi sutartinė, kurios išeina pasiklausti net amžiams nutilę žemaičių vyskupijos valdytojai, vyskupai, kuriuos po didelių kovų priglaudė puošniosios kriptos. Kančios giesmei atsiliepia ir pulkai baltlandžių, kurie sparnellais plaka bazilikos bokštus ir ligi dangaus neša graudulingą gavėnios maldą.

Grįžta kartą iš bazilikos Antanas su draugų būriu ir skelbimų lentoje skaito vadovybės pranešimą:

"Šeštojo kurso klierikams rekolekcijos prasideda šeštadienį, kančios sekmadienio išvakarėse. Auklėtiniai prašomi prisiminti juos maldose ir savo nuotaika padėti išlaikyti rekolekcijų rimtį".

— Tai, broleli, jau priartėjome prie Rubikono, — kumstelėjo Antanui draugas ir šelmiškai prasijuokė. — Pažiūrėsim, pažiūrėsim..., — pratarė Antanas ir ištirpo draugų minioje.

TYLIAI, vienodai yrėsi į vakarus Nemuno vandenys ir sveikinosi susitikę su Nerim. Siaurutėse senamiesčio gatvelėse virė tas pats kasdieninis gyvenimas, kurį tik retkarčiais sudrumsdavo bažnyčių varpai, skardžiom sutartinėm dalindami dieną į laimingas ar vargas valandas. Seminarijos sode užė, klegėjo būriai jaunų studentų, tik šeštojo kurso rekolektantai, tartum žado netekę, tylūs ir susimąstę vaikštinėjo po vieną jiems skirtu takeliu ir svėrė savo ateitį! Bet kaip sunku ir nedrąsu žmogui leistis į savo ateities girią! Lengviau būtų suskaiciuoti po vieną miško lapus, daug greičiau po lašelį išlieti marias ir vandenynus, negu apspręsti savo ateitį.

Paskutinės vasaros romantika, gegužinė tėviškėje, jaunimo dainos, muzika, kelionė Kaunan, draugų sveikinimai ir linkėjimai — visa maišėsi Antano galvoje ir nustelbdavo rekolekcijų vedėjo dažnai kartojamą posakį — "pridėjęs ranką prie arklo, nesidairyk atgal".

— Nesidairyk atgal! Jam lengva ir paprasta taip pasakyti, bet manau, kad reikia gerai apsidairyti ir atgal, ir į priekį, ir į visus šonus..., — mąstė sau vienas Antanėlis ir žvelgė į Nemuno pusę, kur prieplaukoje girdėjosi triukšmas ir dusliai švilpė garlaiviai, besirengdami naujoms pavasario kelionėms.

— Mažytis laivelis ir tas žino savo kelionę, turi aiškius planus, tik tu, žmogau, dažnai nežinai, kurion pusėn pakreipti gyvenimo bures, — tarytum iš senų talmudų vyniojo gyvenimo išmintį Antanas ir matė, kad sode retėja draugų eilės, skelbiančios pertraukos pabaigą. Ir vėl netrukus jis turės sėdėti rekolekcijų salėje ir artintis prie didžiojo sfinkso — ateities...

Pavasario saulė, jau tolokai palikusi vidudienį, skubėjo pasinerti Nemuno vandenyse. Antanas trumpai žvilgterėjo į tolstančią saulę, kurios spinduliai kalbėjo apie paskutinę vasarą gimtinės laukuose, o širdyje suaidėjo pievomis atplaukianti jaunimo daina:

Tik vieną dainą vakarinę
širdis pamilo taip karštai,
ir neberimsta, kol aušrinę
užmerkia brėkšdami rytai...

MALDOS DIENA UZ LIETUVĄ

Šiemet sueina 40 metų, kai Dievo Motina apsiereiškė Portugalijoje, prie Fatimos, Aljustrelio kaimo vaikams. Tai įvyko 1917 m. gegužės 13 d. Pirmasis Didysis karas dar nebuvo pasibaigęs, bet Rusijos caras Nikalojus II jau buvo nuverstas ir prasidėjusi revoliucija 1917 m. spalio mėn. išvarto į bolševikinę. Fatimoje apsiereiškusi Marija kalbėjo, kad "tik tada, kai žmonės ims melstis ir atgailoti, Rusija atsivers ir bus taika"...

Katalikų pasaulis, minėdamas Fatimos įvykių 40 m. sukaktį, žadina maldos ir atgailos dvasią. Į šį maldos žygį nuoširdžiai įsijungia ir lietuvių tautos vaikai, kurie visais laikais kreipdavo savo akis į Mariją, viską galinčią pas Dievą. Gegužės 13 ir šiemet skelbiama visų lietuvių maldos diena. Šios dienos proga J. E. vysk. V. Brizgys išleido raštą, kviečiantį pasaulio lietuvių maldos žygį: "Pasaulis yra reikalingas daugiau meilės ir jautresnio bei realiesnio ryšio su dangum. Tą dieną visi taip praleiskime, kad padarytume žmonių mielesnę Jėzaus ir Marijos širdims. Per maldą ir atgailą patys daugiau pasisemkime meilės iš dieviškų šaltinių ir ją skleiskime žemėje".

Maldos ir atgailos dvasia, lydinti visas krikščionio dienas žemėje, ypač meile ir nuoširdumu turi prasiskleisti Marijai skirtame gegužės mėnesyje, kai lietuviškų darželių alyvos ir laukų purienos šaukte šaukia: "Palengvink vergiją, pagelbėk žmonių, išgelbėk nuo priešo baisaus".

ALFA SUŠINSKAS

MEILĖS IŠNIEKINIMAS

Tarpusavinę moters ir vyro meilę galima visaip išniekinti. Liūdnu ir net baisių jos išniekinimo pavyzdžių, deja, yra daug ir įvairių: jų pasitaiko tiek iš vyrų, tiek iš moterų pusės, tarp turtingųjų ir neturtingųjų.

Spaudos aprašymu, Marija Joana gražiai sau gyvena su savo vyru Jeronimu Milleriu. Jie abu dar gana jauni: ji — 36 metų, jis — 40. Ir keturias dailias dukreles jie beturi: Patriciją — 14, Gloriją — 13, Ritą — 7 ir Christoaną — 5 metų.

Jeronimas Milleris yra darbštus, rūpestingas vyras ir tėvas, didžiai mylis savo žmoną ir dukreles. Marija Joana irgi atrodo pavyzdinga žmona ir motina. Millerių šeima nėra kiek neskursta: Jeronimas gerai uždirba, ir jie turi įsigiję gražų, naują 9 kambarių namą. Rodos, tik gyvenk ir džiaukis šeimine laime!

Tačiau ramų šios šeimos gyvenimą sudrumsčia, supurto ir net išardo purvina istorija, pasibaigusi visišku šventosios šeiminės meilės išniekinimu.

Milleriai nutaria savo namą iš vidaus išdažyti — paprastas ir eilinis tvarkingos šeimos sumanymas savo gyvenimui pagražinti.

Jeronimas, pats neturėdamas laiko, šiam darbui atlikti pasamdo tokį namų dažytoją Russellį P. Diamondą. Dažyti jis išdažo namą, bet kartu nuo šio laiko prasideda ir liūdnoji istorija: jis, jau vedęs, susimyli su Marija Joana, Jeronimo žmona... Po kokio mėnesio jie abu pabėga kuriam laikui į Floridą.

Kai Marija Joana grįžta, jos vyras Jeronimas ima ją maldauti, kad ji susiprastų ir liautųsiėjusi nusikalstamais šunkeliais...

Betgi niekas čia nepadeda: nei vyro įtikinėjimai ir prašymai, nei liūdni, baugštūs dukrelių žvilgsniai nepakeičia jos sužvėrėjusios širdies — ji neperiskiria su dažytoju.

Po keturių mėnesių nuo šios moteriškumą pažeminančios istorijos pradžios Marija Joana atsiduria teisme dėl skyrybų, kurių pareikalauja jos vyras.

Teisėjas Samuelis R. Silbertas, išklauses visą bylą, taria Marijai Joanai:

— Arba tamsta liaukis begėdiškai elgusis su tuo svetimu vyru, grįšk namo ir būk pareiginga motina ir ištikima žmona, arba aš paskelbsiu tamstą esant kalta ir atskirsiu nuo šeimos...

Po trijų valandų apsimastymo Marija Joana praneša teisėjui, jog ji pasirenkanti naująjį vyrą — Russellį P. Diamondą. Tik ji dar prašo teisėją, kad jai priskirtų jos keturias dukreles ir kad jos buvusysis vyras jai mokėtų išlaikymo mokestį.

Su pasipiktinimu teisėjas S. R. Silbertas šiuos abu jos prašymus atmets:

— Tamsta neturi teisės auginti savo vaikus ir tamstai nepriklauso joks išlaikymas iš pono Millerio, nes pati savo netvarkingu elgesiu sugriovė savo šeimos laimę...

Dukreles auginti teisėjas palieka tėvui.

Ne vien Marija Joana yra kalta šioje apgailėtinoje, sukrečiančioje istorijoje: ir dažytojas čia nėra kiek nemažiau kaltas; jis čia veikia kaip plėšikiškas šeimos ardytojas.

Teisme Marija Joana pareiškė, jog ji išimylėjusi dažytoją Diamondą iš pirmo jo pamatymo...

Bet argi po to "pirmojo pamatymo" ji nebematė jį mylinčiojo savo vyro ir savo vaikų? Argi ji nebeturėjo laiko ir progos atsipeikėti? Argi jai nebuvo žinomi liūdni gyvenimo faktai, rodą, kad šitokiu elgesiu ji nepasieks asmeninės laimės ir kad vėliau, gal net labai netrukus, jai teks šį savo elgesį labai skaudžiai apgailėti? Argi ji nežinojo ir neišmanė, kad tikra meilė yra susijusi su pasiaukojimu ir savęs atsižadėjimu? Ne kokia nors jauna mergaitė gi ji buvo: su Jeronimu ji buvo išgyvenusi beveik 20 metų ir pakankamai turėjo laiko ir progos suprasti, kad ir meilė turi savo tvarką ir drausmę.

Tai kas čia yra šitokio jos (ir į ją panašių) elgesio priežastis? Kuo tai išaiškinti?

Marijos Joanos ir namų dažytojo nusikalstamojo elgesio priežastis yra labai aiški: jie abu neturėjo jokių kilnių idealų ir tetroško gyventi pačiam siauriausiam savo egoizmui — tik savo nesuvaldomai seksualinei aistrai. Dėl to jie sutrypė po kojomis ne tik savo šeimas, bet ir žmoniškumą, sugriovė savo šeimų laimę, o ir asmeninės laimės jie nepasieks (tai jie patirs vėliau), nes jokia tikra laimė nepasiekama, sugriaunant kitų žmonių laimingą gyvenimą.

Vadinamoji jų meilė iš pirmojo žvilgsnio tebuvo tikrosios meilės išniekinimo pradžia.

Tokių bjaurių istorijų, kaip aprašytoji, neretai pasitaiko gyvenime. Jos visos nuveda į vieną ir į tą patį šaltinį: į iškrypusią žmogaus širdį, negyvenančią tikru religiniu, dvasiniu gyvenimu.

Patirtis rodo: jei žmogaus gyvenimas neturi tvirto dvasinio turinio, pasitaikys progai, anksčiau ar vėliau jis skaudžiai subyra.

Šventasis Pijau X, kunigijos garbe, krikščioniškosios visuomenės pažiba ir papuošale! Tavyje nuolankumas su-siderino su didybe, griežtumas su švelnumu, paprastas pamaldumas su giliu mokslu. Pilnutinio tikėjimo, tvirtumo, Eucharistijos ir krikščioniškosios doktrinos Popiežiau, atkreipk savo žvilgsnį į šventąją Bažnyčią, kurią tu taip mylėjai ir atidavei jai brangiausių turtus, kuriuos dieviškasis gerumas taip dosniai buvo sudėjęs tavo dvasioje, iš-melsk jai neliečiamybę ir patvarumą šiose kovų ir persekiojimų dienose. Globok vargšę žmoniją, kurios skausmai taip giliai tave paveikė ir sustabdė tavo didžios širdies plakimą. Neramumų blaškomam pasauliui atsiųsk taiką, darnumą tarp tautų, brolišką sutarimą ir nuoširdų bendradarbiavimą tarp socialinių klasių, meilę tarp visų žmonių, kad tie lūkesčiai, kurie išsėmė tavo apaštaliąjį gyvenimą, virstų laiminga tikrove mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui, kuris su Tėvu ir Šventąja Dvasia gyvena ir vieš-patauja per amžius. Taip tebūnie!

(Iš Pijaus XII kalbos 1954 m.,
Pijų X paskelbiant Šventuoju).

KOKYBĖ AR KIEKYBĖ?

ROMUALDAS KRIAUCIŪNAS

Meškos patarnavimas

"Išvardink ateitininkų principus", kreipiasi egzaminų komisijos narys į būsimąją studentę ateitininkę, dabar dar tebesitenkinančią kandidatės titulu. Užklaustoji su kiekvienu atsimintu principu lenkia po pirštą, bet štai dar liko vienas išsitiesęs su dailiai nuraudonintu nagu. Užstojo tylos minutė...

Tylos minutėmis esame pratę pagerbti mirusuosius, bet dabar pas mus mada tylėti tada, kai turėtume šaukti. Tyla išduoda mūsų nežinojimą, ir daug tylos momentų seka S.A.S. kandidatų egzaminų metu. Viena iš tos tylos priežasčių — nepakankamas kandidatų paruošimas egzaminams. Šis reiškinys yra įsisiūbavusios tradicinės minties išdava, kad tie egzaminai esą tik dėl formalumo; juk vistiek visi praeis. Ta nuostolinga mintis, atsivežta dar iš Vokietijos laikų, ne ten, turbūt, ir gimusi.

Kartais numojama ranka ir į formalumus, reikalaujamus S.A.S. statute. Pvz., ne taip dar seniai buvo prisaikdinti keliolika vienos korporacijos kandidatų be jokio jų ideologinio įsisąmoninimo patikrinimo. Kandidatai šį geraširdišką vyresniųjų mostą priėmė džiaugsmingai. Visi reiškė pasitenkinimą: kandidatai, — kad lengvai tapo S.A.S. nariais; vyresnieji korporantai, susilaukę daug žadančio prieauglio. Tačiau rezultate tai susisumavo į meškos patarnavimą.

Vienas ar šimtas

Šią padėtį reiktų kartą sutvarkyti. Ir čia atsistojame prieš principinį klausimą, kuris nekartą jau buvo narpliotas, bet vis neišrištas. Klausimas toks: ką mes statome pirma — kiekybę ar kokybę?

Kiekybę gerbiantieji kolegos argumentuoja maždaug šitaip: mūsų žudomos tautos vaikų jau taip mažai belikę, kad daryti kokią atranką tai būtų tikras genocidas. Jei jie tik pas mus eina, tai sutikim juos su gėlių puokštėmis išskėstose rankose. Masė galinga, tik rikiuokime ją!

Kokybininkų gi šūkis būtų maždaug toks: geriau turėti vieną Dovydaitį ar Salkauskį, negu šimtą bespalvių veidų! Kiekybė tol gerai, kol ji neperkama kokybės sąskaiton.

Juo tikslas sunkiau pasiekiamas, tuo jis sistematingiau ir su dides-

niu užsidegimu siekiamas, ir jį pasiekus, jaučiamas didesnis pasitenkinimas, patiriamas didesnis atpildas. Pvz., stebėkime savo reakciją šiame dviejų herojų ir jų atliktų žygių pavyzdyje: pirmasis pėsčias perėjo skersai J.A.V., antrasis įkopė į Everestą! Ar negalėtume tuo pirmuoju būti visi — tu ar aš (te-reikėtų išrišti tik laiko ir finansų klausimą)? Antruojų, tačiau tapti galime tik nedrąsiose svajonėse. Antrasis mums stojasi tikro herojaus sąvokoje.

Analogiją pratešus iki mūsų organizacijos ribų, peršasi ir atitinkamos išvados. Sugriežtinus į S.A.S. narius patekimo reikalavimus, turėtume darnesnę ir darbštesnę vienetą. Tiesa, šiek tiek organizacinių trupinių ir nubyrėtų, tačiau, nupūtus dulkes nuo organizacinio žibinto, jis suspindėtų nauja šviesa.

Amerikoje jaučiamas didelis inžinierių ir mokytojų trūkumas. Juos ruošiančios mokyklos galėtų tą trūkumą bematant pašalinti, sumažindamos profesinius reikalavimus, tačiau ruošėjai nėra tiek trumparegiai ir todėl nesiskubina su meškos patarnavimu. Jie stengiasi kokybę palaikyti pirmoje vietoje. Kodėl nepabandyti ir mums?

Dabartinės padėties plonybės

Dabartinės S.A.S. narių tapimo sąlygos gan miglotos, o kartais nauji nariai įvesdinami ir visiškai be jokių sąlygų. Kiekvienas, atkandidatavęs reikalaujamą laiką (kartais ir to išvengiant), atsakęs porą fundamentaliausių egzaminatorių klausimų, jau jaučiasi pasirengęs būti sąmoningų idėjų ginklanešiu. Jis kopia garbingą, bet retai užsitarnautą pakopą, tapdamas pilnateisiu nariu. Yra faktas, kad kandidatų priruošimas "egzaminams" yra tik atsitiktinio - pripuolamo pobūdžio. Tikėkim, kad su Ateitininko Vadovo pasirodymu turėsime lengvai prieinamą žinių šaltinį, tačiau pagrįstai galima baimintis, kad

tas lobis — ten gali ir likti nepajudintas. Greičiausia taip ir atsitiks, jei nebus statoma bent minimaliausių reikalavimų, studijuojant dabartinę S.A.S. kandidato programą ir po to kruopščiai kandidatų žinias patikrinant.

Jei dabartinė programa būtų iš-eita nuo A iki Z, ir kandidatai visose srityse smulkiai iškvesti, tai programiniai mes visu šimtu procentų tebtume išėję tik jaun. moksleivio ateitininko programą. Dabartinė S.A.S. kandidato programa yra beveik pažodžiui Vokietijos laikų moksl. at-ko programos kopija su išleistais kai kuriais svarbiais klausimais, kaip pvz.: žinoti svarbiausius krikščionybę priešingus sąjūdžius bei ideologijas; susipažinti su naujausiomis Popiežiaus enciklikomis; žinoti at-kų nusistatymą politikos atžvilgiu; Lietuvos kaimynų kultūrinę įtaką Lietuvai; Lietuvos ūkinės bei kultūrinės galimybės ir mūsų profesinis pasiruošimas; susipažinti su Lietuvos konstitucija ir t.t.

Iš dvidešimties S.A.S. kandidato programinių punktų aštuoni randami jaun. moksl. at-ko programoje, o likusieji yra tik dalis Vokietijos laikų moksleivių at-kų programos (žiūr. Ateitininkišku Keliu, Moksleivio ateitininko programinis vadovas, M.A.S. C.V. leidinys, Eichstaet, 1949). Štai kaip mes organizaciniai sumenkę! Čia paliečiamas studento at-ko savigarbos klausimas. Jei kandidatai turimą programą ir išeitų be priekaištų, tai jie savo žiniomis teprilygtų tik Vokietijos laikų gimnazistui. Deja, nors ir tiek pasiekus, jau būtų šis tas.

Būkime studentai ne vien vardu

Šių plonybių išdavoje peršasi skubios reformos reikalas. Pradžiai gal reiktų pasitenkinti turimos moksleiviškos programos kruopščiu išėjimu. Žinių patikrinimui siūlytinas standartinių egzaminų įvedimas, kuris netik užkirstų kelią favoritizmui, bet kartu suvienodintų egzaminų lengvumą. Gautųsi vientisumas nuo Atlanto iki Ramiųjų vandenų. Kandidatas Los Angelėje tada žinotų, kad kolega New Yorke tiek pat turėjo vargo, besiruošdamas.

Vyk iš savo širdies liūdesį. Jis yra abejonės ir pykčio brolis. Pašalink iš savo širdies liūdesį ir nevargink Šventosios Dvasios, kuri gyvena tavyje, kad ji nesiskųstų prieš tave Dievui ir tavęs nepalikytų; nes Dievo Dvasia, kuri yra duota tavo kūnui, nepakeičia nei liūdesio, nei širdies siaurumo.

HERMES,

Vienas pirmutiniųjų krikščionijos rašytojų

mas S.A.S. "pilietybei". Egzaminus suvienodinus, sugriūtų dabartine parapijinę egzaminų struktūrą.

Korporantams neturėtų būti daromos išimtys. S.A.S. kandidatas, nors ir priklausydamas kuriai korporacijai, neturėtų būti atleidžiamas nuo visiems kandidatams privalomos procedūros. Laikui bėgant reiktų programą tiek praplėsti, kad ji tikrai apimtų pagrindinius aspektus, reikalingus, asmenybės formulavimui lietuviškoje atmosferoje.

Aišku, kad tokio suvaržymo išdavijoje keletas kandidatų patinęs užsitarnauti S.A.S. nario titulą ir supasuos, bet tuo jie tik parodys, kad tos garbės jie dar neverti. Reiktų modifikuoti ir kandidatavimo laiką, pratęsiant jį neribotam laikui, tačiau matomai apkarpančiam kandidato privilegijas ir paliekant tik pareigas. Kandidatas nebūtų suinteresuotas tokioje padėtyje per ilgai užtrukti. Šita mintis aiškiai paremia kiekybės tezę, nors ir kompromisinėje formoje. Kandidatų per daug niekad nebus, bet buvimas tokiu tegul dar automatiškai nelaiduoja, kad sekantis žingsnis jau bus į pilnateisių narių gretas. Kandidato tinkamumui būti nariu nustatyti vertotinas ne praleisto laiko, bet įdėto darbo matas.

Kartą tapus nariu dar nereiškia, kad tikslas jau pilnai atsiektas; tai yra, tik gavimas naujos ir efektingos priemonės tikslo siekimo kelyje. Profesiniam pasiruošimui mes skiriame savo laiko didžiąją dalį. Skirkime bent žiupsnelį to laiko savo organizacijai, o tuo pačiu ir sau. Pašvėskime bent porą valandų savaitėje sistematingam ideologiniam gilinimuisi. Išitraukimas į organizacinę veikimą seks spontaniškai. Organizacija neša palūkanas atskiriems nariams, idėjusiems savo indėlį. Pakėlus organizacijos bendrą lygį, pakils ir mūsų indėlių nešamos palūkanos.

Džiaugiamės šiuo atviru pasisakymu aktualiais organizaciniais klausimais ir laukiame tolimesnių diskusijų. Tarp kitko, redakcija turi žinių, kad dabartinė SAS CV imasi konkrečių žygių studentus ateitininkus kandidatus geriau paruošti egzaminams. Išleistas jau dvi specialaus konspekto dalys, neužilgo išeis ir trečioji. Joms medžiaga paimta iš kun. St. Ylos ruošiamo Ateitininkų Vadovo. Praeitų metų rudenį Chicagoje ir Hartforde įvykusiuose suvažiavimuose šis reikalas taip pat buvo svarstytas, ir draugovių valdybos buvo prašytos atkreipti didesnę dėmesį į narių kandidatų paruošimą.

Redakcija

PO RINKIMŲ IR PRIEŠ RINKIMUS

Neseniai išrinkome Ateitininkų Federacijos Tarybą. Reikia pasidžiaugti nepaprastai gausiu balsuotojų skaičiumi. Balsavo net 1126 asmenys, arba 54% visų laisvame pasauly gyvenančių ateitininkų. Birželio 8 d. Taryba renkasi New Yorkan pirmajam savo posėdžiui. Sveikiname Tarybos pirmininką ir visus Tarybos narius, linkėdami veiklaus ateitininkiško darbo.

Neužilgo sekantiems penkeriems metams rinksime vėl Federacijos Vadą, Valdybą ir Kontrolės Komisiją. Prieš atiduodant spaudai šį numerį nespėjome gauti informacijų apie tikslų rinkimų laiką ir kandidatus, tačiau raginame visus ateitininkus dar uoliau dalyvauti šiuose vykdomųjų Federacijos organų rinkimuose.

PAGALIAU

Redakcija džiaugiasi, kad ryšys su skaitytojais pamažu auga. Kovo mėn. Ateityje atspausdintas K. Kudžmos straipsnis lietuvių ir svetimos kalbos vartojimo klausimais, atrodo, pataikė į opų ir aktualų tašką. Teko patirti, kad kaikuriuose vietovėse, studentų ateitininkų susirinkimuose kilo tuo klausimu diskusijos, išplaukusios iš K. Kudžmos straipsnio minčių. Vienas straipsnis tuo pačiu klausimu buvo atspausdintas "Drauge". šiame Ateities numery J. Vaitkevičius gimtosios kalbos vartojimą patiekia visai kitoje šviesoje.

Redakcija taip pat gavo visą eilę laiškų, kur pasisakoma už ir prieš K. Kudžmos mintis. Vieni rašo: "Sveikiname redakciją, išdrįsusią atsiskaityti saldžių patriotinių straipsnių, ir drąsų autorių, sugebėjusį realiai pažvelgti į dabartinio gyvenimo reikalavimus". Kiti gi sako: "Tai yra pirmas žingsnis atgal iš kovos lauko. Tai nusileidimas ir kapituliavimas prieš laiko dvasią. Jei šeimon įsileisime sąmoningai svetimą kalbą — nebeilgai išliksime lietuviams".

Nesvarbu, kad gaunasi nuomonių skirtumas, — svarbu, kad iškeliamas viešumon opus dalykas, jis nepamirštamas, stengiamasi apie jį galvoti, rasti naujų kelių. Vien iš to taško Ateitis jaučiasi atlikusi savo uždavinį bent dalinai ir skaitytojams patiekusi problemą. Lauksime ir tolimesnių pasisakymų.

VASAROS PLANAI

Netrukus užversime mokslo vadovėlius, uždarysime mokyklų duris — prasidės vasaros atostogos. "Dirbus reikia ir pailsėti" — sako gyvenimo išmintis. Teisybė, po visų metų įtempto darbo, egzaminų, visokių darbų darbėlių poilsis yra reikalingas ir vertai pelnytas. Tačiau ir poilsio bei laisvalaikio dienos reikalingos tam tikro plano, kitaip jos pavirstų neprasmingu slampinėjimu iš kampo į kampą. Ir senieji romėnai jaunimui primindavo: "Nė vienos dienos be plano" (nulla dies sine linea).

Pirmiausia, atostogų pradžioje, praverstų susidaryti "atostogų žemėlapi" — aplankytinų vietų ir asmenų sąrašą. Su daugeliu asmenų mus riša draugystės, bičiulystės, bendrojo likimo ryšiai. Miela ir malonu atostogose pamatyti pažįstamus veidus ir išsikalbėti, pasidalinti mintimis, idėjomis. Atgyji tada žmogus ir atsinaujini.

Be to, į "atostogų žemėlapi" reikia įrašyti ir tokius punktus, kurie išplaukia iš mūsų organizacinio gyvenimo. Stovyklos, organizacinis suvažiavimas, trumpi idėjiniai pokalbiai, pasikeitimas ateitininkiško darbo patirtimi ir nuomonėmis, naujų planų bei kelių ieškojimas ateičiai — vis tai galėtų būti vasaros atostogų posmeliai, kurie įprasmina poilsio dienas ir atneša daugiau jaunatviško džiaugsmo.

Toksai "atostogų žemėlapis", nusmaigstytas draugiškom širdim ir ateitininkišku polėkiu žiburėliais, sėkmingiau lydės mus gražiaisiais vasaros laukais ir praturtins jaunatvišką džiugėsį.

KASDIEN ANT ARKLIO

Johny Longden jojimo lenktynėse debiutą padarė prieš trisdešimt metų, ir po trijų dienų visus nustebino Utah valstybės agrikultūrinės jojimo sąjungos lenktynėse išsikovodamas pirmą vietą. Niekas negalėjo tada nujauti, kad tai buvo pradžia laimėjimų virtinės, kuri šių metų vasario 28 dieną pasiekė penkių tūkstančių skaičių. Tai arklių lenktyniavimo srityje vienkartinis reiškinys, ir Johny Longden dar niekas nėra šiuo atžvilgiu pralenkęs. Tiesa, prieš tris metus anglas Gordon Richards buvo pasiekęs 4,870 laimėjimų, tačiau Longden jį pralenkė praeitų metų rugsėjo mėnesį, ir dabar rimtų konkurentų neturi.

Savaime suprantama, kad ne kiekvienas jojimas atneša laimėjimą. Tai parodo faktas, kad J. Longden jojo 25,000 kartų, idant pasiekus savo 5000-ji laimėjimą. Per trisdešimt metų jis kasdien jojo bent po du kartus. Nenuostabu tad, kad Longden domisi arkliais ne tik profesinėje srityje: jis jiems pašvenčia ir visą savo laisvalaikį. Tik toks visapusiškas atsidavimas jojimui ir pamėgimas šių keturkojų draugų leidžia suprasti šį nepaprastą jojimo varžybų skaičių.

Iš visos eilės Longden laimėjimų paminėtina yra Triple Crown premija, kurią sudaro laimėjimai Kentucky Derby, Belmont ir Preakness Stakes tų pačių metų bėgyje, su tuo pačiu arkliu. Johny Longden šią premiją gavo 1943 m., jodamas Count Fleet, kuris, anot, Longden, buvo geriausias arklys iš visų, kurlais jam teko joti. Buvo jis ir Amerikos jojimo čempionas 1938, 1947 ir 1948 metais. Ši garbė atitenka tam jūkui, kuris vienu metų bėgyje pasiekia daugiausia laimėjimų. Longden yra gavęs premijų ne vien tik Amerikoje, bet ir Australijoje, Anglijoje, Kuboje bei Meksikoje.

Johny Longden gimė 1910 m. Yorkshire provincijoje, Anglijoje, tačiau savo jojimo karjerą pradėjo Amerikoje. Pradžioje jam mažai tesisekė, nes pirmųjų penkių metų bėgyje premijos buvo kur kas rečiau skiriamos, ir netiek pelningos. Šiandien, tačiau, jis yra skaitomas turtingiausiu savo profesijos atstovu, visus savo turtus įsigijęs tik jojimu. Yra apskaičiuota, kad visų jo laimėtų lenktynių premijos iki šių metų pradžios siekia virš 16,5 milijonų dolerių. Žinoma visos tos

sumos jis negauna, tačiau jam tenka nemažas procentas. Vien tik 1956 metais savo 321 laimėjimu Longden savo sponsoriams laimėjo virš milijono dolerių.

Longden nuostabaus pasisekimo priežasčių yra daug ir įvairių, tačiau verta pažymėti dvi. Pirmiausia, jis yra visiškai atsidavęs šiai sporto sričiai, ir rodo didelį domėjimąsi arkliais. Be to, jis visur ir visada sutinka dalyvauti jojimo lenktynėse. Negašdina jo tolimos kelionės, nesibijo jis vargų, ir ne-

atsisako nė vieno kvietimo ir galimybės dalyvauti lenktynėse. Idant galėtų apimti kuo platesnę geografinę teritoriją, Longden neseniai įsigijo lėktuvą. Nenuostabu tad, kad vieną dieną pasiekęs laimėjimą Floridoje, sekančią dieną jis pasipuošia nauja premija Kalifornijoje.

Nors Johny Longden amžius jau turtingas metais, tačiau jis net nemano išeiti pensijon. Priešingai: jis dar tikisi laimėti daug premijų. Pasitraukti jis žada tik tada, kai pastebės, jog jo naudingumas mažėja. Kiek naujų laimėjimų jis ligi tol pasieks, tepasakys ateitis.

JAUNIŲ FUTBOLO TURNYRAI

Kasmet Europoje pravedamas plataus masto jaunių futbolo turnyras nustatyti geriausią jaunių rinktinę. Daugiausia dalyvauja vien Europos valstybių komandos. Vienintelė išimtis buvo tik Argentinos rinktinės dalyvavimas šiose varžybose 1953 ir 1954 metais.

Iki šiol jau buvo praveda 10 tokių turnyrų. Pirmąjį kartą 1948 metais dalyviai suvažiavo į futbolo tėvynę Angliją: patys šeiminingai pasipuošę pirmuoju turnyro laimėjimu. Po to sekė varžybos Olandijoje, kur pirmąją vietą laimėjo prancūzai. Metus vėliau jaunimo futbolo elitą rinkosi į Austriją, ir ten šeiminingai išsikovojo laimėtojo garbę. Jugoslavams Prancūzijoje pavyko išsikvoti ketvirtą pirmenybių laimėjimą. Po to sekė ispanų laimėjimas jų pačių tėvynėje. Pirmą kartą laimėjimo laurai vengrams atiteko 1953 m., kai jaunimo komandos buvo suvažiavusios į Belgiją. Vokietijoje pravedtos pirmenybės ispanai su vokiečiais finale sužaidė lygiomis, tačiau geresnis įvarčių santykis laimėtojo garbę nulėmė ispanų naudai. 1955 metais Italijoje ir 1956 metais Vengrijoje laimėtojo nepasisekė išaiškinti, tačiau šiais metais austrai grįžo iš Ispanijos pasipuošę laimėtojo titulu.

Šių metų baigminėse rungtynėse, kurias stebėjo virš 90,000 žiūrovų Madrido stadione, austrai įveikė šeiminingus 3:2, gi italai su prancūzais, kovodami dėl trečios vietos, išsiskyrė lygiomis, nes nė viena rinktinė nepavyko pasiekti įvarčio. Dalyvavo 15 komandų. Nesimatė tik Skandinavijos atstovų; šiaip gi visos ryškiosios futbolo galybės buvo pasiuntusios savo at-

stovus į šias varžybas, gi vokiečiai buvo net 2 komandų atstovaujami. Viena rinktinė kovojo už rytinės (komunistinės) Vokietijos garbę, o kita komanda atstovavo vakarinę Vokietiją. Buvo žaidžiama 4 grupėse, gi grupių nugalėtojai toliau rungsi dėl pirmųjų vietų.

Jaunių turnyruose puslaikiai būna 40 min. Jei turnyro eigos metu pasiekiamos lygiosios, tai pratęsimai būna 2x10 min. Tačiau įdomu pastebėti, kad baigminės rungtynės tokiu atveju nepratęsiamos; tada abi komandos skaitomos laimėtojais ir turi teisę pasidžiaugti pereinamąją taure po pusę metų.

Kadangi pirmenybės pravedamos tik Europoje, tai jų rezultatai mažai ką nusako atskirų šalių seniorų komandų galimybes pasaulyje pirmenybėse. Kai jauni žaidėjai ateina į tikrąsias kraštų rinktines, padėtis keičiasi, ir nebūtina (faktiškai, net labai reta), kad laimėjimų grandinė ir toliau tęstųsi.

Šiais turnyrais išbandomas ne vien tik jaunimo pajėgumas, bet kartu ugdomas tarptautinis bendradarbiavimas ir užmezgami draugiški ryšiai tarp atskirų šalių žaidėjų.

• Balandžio mėn. 17-21 dienomis Putname įvyko antrieji SAS ideologinio pasiruošimo kursai. Dalyvavo penkiasdešimt studentų ateitininkų, kurie per tas keturias dienas įgijo daug teoretinių bei praktinių žinių. Kadangi nuotraukos buvo gautos pavėluotai, kursų platesnis aprašymas tilps birželio mėnesio Ateityje.

ATSKLEISTA KNYGA

PRISIKĖLIMO SIMFONIJA

„Moderni mintis pasišovė su-
prastinti žmogaus kūno ir sielos
jungtinę sąrangą, apribodama šiuo
pasauliu jo idealus ir santykius.
Deja, žmogus pradėjo nebetekti gy-
lio, aukščio ir pločio. Jo širdis ta-
po aklo instinkto lizdu, sekliu upe-
liu, kuris gyvenimo karščiuose iš-
džiūva“, — rašo Bruno Markaitis,
S. J., naujojojo savo knygoj „Širdies
gelmė“, trokštančioj atskleisti, į
kokią dvasios seklumą pateko nau-
jųjų amžių žmogus, pasirinkęs ke-
lią „Be Dievo“, ir nusileisti į tikrą-
ją širdies gelmę, kurios perspekty-
voje „žmogus išvysta svarbiausią
gyvenimo tikrovę: iš Dievo jis iš-
ėjo ir pas Dievą grįžta“ (psl. 13).

Knygos autorius Bruno Markai-
tis, lietuviškosios kultūros baruose
pažįstamas kaip drąsus ir origina-
lus minties reiškėjas, aktualių dvi-
sinių problemų kėlėjas ir sprendė-
jas, patrauklus radijo kalbėtojas,
suvažiavimų bei konferencijų pa-
skaitininkas, savo talentus sėkmin-
gai bandęs ir muzikinėje kūrybo-
je, pradžioje stengiasi išibrauti ir
pasizvalgyti po naujųjų amžių
žmogaus širdį. O kuo gi įdomūs ir
charakteringi tie naujieji amžiai?

Naujieji amžiai, belaisvindami
žmogų iš praeities, „duodami jam
daugiau patogumų ir gardesnę ka-
snį, jo sielos nepasiekė“ (psl. 9).
Technikinė pažanga nekartą žavi
ir svaigina žmogų, padeda jam
greičiau sekti gyvenimo tekme, ta-
čiau žmogus nė pats nepastebi, kad
jisai virto „paklydusiu paukščiu“,
kuris plaka sparneliais, klaidžioja,
vingiuoja, tiesos ir laimės jieško-
damas (plg. psl. 24-25).

Tokią naujųjų amžių žmogaus
širdies seklumą ir svarsto Bruno
Markaitis knygos pirmojoje daly,
pavadintojoje „Tarp gyvenimo ir
mirties“. Ši dalis — tai lyg niūri ir
skausmu aidinti didingos simfoni-
jos įžanga, kuri, tačiau, turi įvesti
į skaidrią ir prisikėlimą atnešan-
čią širdies giesmę.

Tie prisikėlimo aidai suaidi an-
trojoje daly — Kristaus veido švie-
soje. Čia autorius paima naujųjų
laikų žmogų, tą paklydusį paukštį,
į rankas ir leidžia jam skristi į sie-
los Taboro kalną, kad tenai susi-
mąstyme ir atgailoj jisai pamatytų
žavias erdves — susitiktų su Kris-
taus veidu.

Paslaptinę Kristaus veidą au-
torius Bruno Markaitis, lyg koksai
įgudęs tapytojas, piešia visiems ži-
nomais, dažnai skaitytais, bet vis
naujai pergyvenamais Evangelijos
vaizdais. Kristus, širdžių Karalius,

čia pasirodo ir kaip tylus Nazare-
to berniukas, ir kaip dieviškasis
Mokytojas, samarietėi prie šulinio
aiškinas apie gyvenimo šaltinį, nu-
sidėjėlei rašas smėlyje atleidimo
žodžius, pasitinkas sūnų palaidūną,
besikalbąs su šventaisiais, anot au-
toriaus, „labiausiai pasaulio nesu-
prastaisiais žmonėmis“...

Šis Kristaus veidas, geriau įsi-
žiūrėtas, žadina širdyse atgailos
ir prisikėlimo troškulį, kviečia su-
grįžti auksinėn vaikystėn, kai
skambėjo džiūgūs religinio varpe-
liai. Atgaila, palydėta kryžiais kry-
želiais, išbandyta gyvenimo ugnyje,
pagaliau leidžia suskambėti
prisikėlimo simfonijai, autoriaus
kuriamai trečiojoje svarstymų daly
— Per kryžių į prisikėlimą.

ŠIRDIES GELMĖ — išpūdinga
simfonijs, skirta naujųjų laikų

žmogui, čia paklydusiu paukščiu
krentančiam į seklią bedugnę, čia
nusivylimų ir kartybių valandoj
vėl grįžtančiam į vaikystės dienas
ir nuoširdžiai maldaujančiam: „Iš
širdies gelmės šaukiuos Tave, nes
tik Tu vienas mane pažįsti ir gali
man padėti — Christe eleison“ (psl.
144).

Tokiuo širdies šauksmu užvožia
kančios ir prisikėlimo simfonijs.
Knygą užverti, o akys vėl susitinka
su dail. Algirdo Kurausko viršelyje
meniškai išpaustu Kristaus veidu,
trokštančiu giliau įsirežti ir pasi-
likti skaitytojo širdies gelmėse...

Bruno Markaitis, prieš Prisikėli-
mo šventės pasirodę su „Širdies
Gelmė“, tikime, bus pamiltas ir
skaitomas visų, kuriems rūpi sielos
kultūra — kurie trokšta savo šir-
dyje pagyvinti ir išryškinti Kris-
taus veido paveikslą.

....(Bruno Markaitis — ŠIRDIES
GELMĖ. Immaculata Press, Put-
nam, Conn., 1957, psl. 146. Virše-
lio aplankas Algirdo Kurausko.
Kaina 2.00 dol.).

J. Gulbinas

AGUONOS IR SMĖLIS

Naujieji metai lietuvių poezijos
pasaulyje prasidėjo optimistiškame
ženkle su Eugenijaus Gruodžio pul-
suojančiu poezijos rinkiniu AGUO-
NOS IR SMĖLIS.

Šiuose penkiasdešimt penkiuose
eilėraščiuose poetas pasirodo labai
sudėtingas. Jo eilėraščiuose kartais
slepiasi gili filosofinė mintis, kar-
tais jis pasirodo grynas formalis-
tas, siekias vien tik išraiškos, este-
tinio grožio. Dažnai autorius savo
miniatiūrose išreiškia savotišką me-
lancholią, nuobodulį gyvenimu,
simbolistišką „ennui“:

„Aš tykau grobio — — —
Mėnesienoj.

Į vystantį medį atsišliejęs,
tykau grobio.

Praeina kaimenės:
drambliai — jaguarai —
gazelės,

o aš vis tebestoviu.

Aš pamiršau savo žvėries vardą.
(Medžioklė p. 43)

arba:

„Kasdienė mano duona šaukias
ir aš nežinau ko.”

(Priekaištas, p. 50)

Į Gruodžio poezijos stichiją rea-
lybė neprasisveržia. Tai jo eiles pa-
daro laisvas, gaivinančias, nesu-
varžytas kasdienybės.

Jo poezijos gyvybė yra balansas
tarp vos sulaikomo žvėries veržlu-
mo (tema, kuri nuolat jo eilėse
kartojasi) ir „chromatinio aguonų
rausvumo“, dvasios ramybės ir
švelnumo.

Skaitytojas negali nepastebėti ir
nesigėrėti Gruodžio definicijomis,
t. y., daktų ar idėjų apibūdinimais.
Išimtinai laisvuju eiliavimu poe-
tas pasiekia didelio įvairumo ir žo-
džių jėgos. Sunku būtų mūsų poezi-
joje rasti vaizdingesnį minties iš-
reiškimą kaip „Nervai“:

Jūs esate ugninis medis
Jūs esate negyva žuvis
Jūs esate rusvas ir švelnus
obojaus medis
ir tam-tam... (p. 53)

arba:

„Šviesa yra blyškus aušros
linas”
(Šviesos išpažinimas, p. 65)

„Sniegas yra Dievo peisažas.
Sniegas yra... duslus aistros
baltumas”.
(Odė Sniegui, 39)

Knygoje gausu egzotikos palygi-
nimuose, vaizduose, žodžiuose, pav.,
Cap de Bonne Esperance, Ceres,
Chartres, Tibetas, Himalajai, Bud-
dha, Fuji, ir t.t. Tačiau mintimis
keliavęs po svetimus pasaulius, ap-
dainavęs Kongą, Emaus ar Bud-
dhos guolį, poetas vistiek ima reikš-
tis sėslaus lietuvių dvasia, ir tikroji
ramybė jam yra

„Miegot senoj medinėj lovoj,
šiurkščiom lininėm drobėm
užsiklojus.

Užmigti ir žinot,
kad šiąnakt virš miškų pakyla
pilnas Mėnuo,

kad švies pro langą — — —
ir kad prie lango netoli —
kažkur ant sienos —
kabo Motinos drabužiai...
(Ramybė, p. 67)

Šia mintimi ir baigiasi šis rinkinys.

AGUONOS IR SMĖLIS yra Eug. Gruodžio pirmas poezijos rinkinys. Iš anksčiau poetas mums yra žinomas tik kaip dainos "Neišėik, neišėik tu iš sodžiaus" autorius. Tačiau skaitytojas, pasigėrėjęs šiomis beveik psalmišku paprastumu išreikštomis eilėmis, su nekantrumu lauks antrojo rinkinio, ar bent dažnesnio Eug. Gruodžio pasirodymo lietuvių spaudoje.

Eugenijus Gruodis, AGUONOS IR SMĖLIS. Eilėraščiai. Išleido Lietuviškos knygos Klubas, Chicago. 70 p. Kaina \$1.00.

D. Karaliūtė

LITUANUS IŠLEIDO DEŠIMTĄJĮ NUMERĮ

Išėjo vėl naujas **LITUANUS** numeris, pasipucęs žaliu viršeliu, pilnas įdomios ir vertingos informacijos apie Lietuvą, lietuvių kultūrą. Iš eilės — jau dešimtas numeris.

Kai prieš porą metų pasirodė pirmasis dvylikos puslapių leidinėlis, daugeliui atrodė, kad tai bus tik laikinas jaunimo užsidegimas. Buvo bandoma numoti į jį ranka ir jo nepastebėti, nes leidėjai ir redaktoriai buvo per daug jau nežinomi, nepatyrę ir jauni žmonės. Jeigu Vlikas, Altas ir kiti veiksniai nedrįso pradėti rimtesnio, svetimiesiems skirto, informacinio žurnalo leidimo, tai kaip tai galėjo padaryti studentija? O tačiau ji, nors mokslus ir svetimos mokyklose eidama, pasirodė savyje turinti pakankamai energijos ir lietuviškųjų reikalų supratimo.

Nebuvo sustota pusiaukely, ir šiandien **Lituanus** išeina jau 32 psl., kuriame rašo žymiausi mūsų visuomenininkai, kultūrininkai ir politikai. Pertvarkytoje redakcijoje šiuo metu dirba **dr. V. Vygantas**, vienas iš šio žurnalo steigėjų. Naujai šiuo numeriu redakcijon atėjo rašytojas **Algirdas Landsbergis**, dirbęs kaip spaudos referentas Pavergtosiose Jungtinėse Tautose, **R. Šilbajoris**, **K. Skrupskelis** ir **G. Penikas**.

Reikia pastebėti, kad **Lituanui** didelę duoklę sudeda ateitininkai. Vienas iš žurnalo iniciatorių, **dr. V. Vygantas**, neša pagrindinę naštą ne tik redakcijoje, bet ir finansinių išteklių organizavime nuo pat pirmojo žurnalo numerio. Šiuo metu redakcijoje dirba **K. Skrupskelis**, studijuojas **Fordhame** politinius mokslus. Archyvinę žurnalo

Jauni ir žvalūs vyrukai, iš **Lituanus** atvažiavę Amerikon ir čia susitaupe keletą žaliukų, pradėjo darytis aplinkui. Jie pamatė, kad daugelis vietinių jaunuolių lanko mokyklas, kolegijas, studijuoja ir veržiasi į šviesesnį gyvenimą. Tada sukrito ir lietuviai: iš siuvelykų, batų dirbtuvių ir iš kitokių darboviečių išėjo būriai lietuviškojo jaunimo ir patraukė į mokyklas.

Tačiau lietuviai moksleiviai iš pat karto pasigedo tarpusavy glaudesnio ryšio, artimesnio bendradarbiavimo, minčių ir idėjų pasidalinimo. Veiklesnių ir sumanesnių

medžiagą tvarko **R. Ingelevičiūtė**. Ateitininkai įneša savo dalį ir į žurnalo turinį. Iki šiol jame rašė **dr. J. Grinius**, **dr. Z. Ivinskis**, **dr. V. Viliamas**, **prof. dr. J. Brazaitis**, **P. Jurkus**, **L. Šimutis**, **D. Karaliūtė**, **V. Tautvydaitė**, **E. Marijošiūtė** **V. Vardys** ir kt.

Džiugu, kad **Lituanus** pasiekia savo tikslą: jį gauna šimtai universitetų, mokyklų, bibliotekų, siunčiamas jis įtakingiems valstybių vyrams, įvairiems darbuotojams. Gaunami atsakymai rodo, kad visur **Lituanus** atranda nemažą susidomėjimo. Jame skelbiama literatūra apie Lietuvą jau susilaukia užsakymų iš tolimiausių pasaulio kraštų.

Šiuo metu **Lituanus** tiražas siekia 3500, bet iki metų galo numatoma jį pakelti iki 5000. Visa tai nenoromis priveda prie klausimo: kaip gi **Lituanus** išsiverčia finansiniai? Iki šiol jis rėmėsi aukomis, lietuviškais prenumeratoriais (kurių, tiesa, labai nedaug), ir nedaug **A. L. Bendruomenės** parama. Savaime suprantama, kad, norint žurnalą plėsti ir tobulinti, reikia didinti ir finansinius išteklius. Čia pirmon eilėn turi ateiti į talką visi lietuviai ar tai savo prenumeratorai, ar auka. Gegužės mėnesį **Lituanus** leidėjai paskelbė specialų vajų žurnalo reikalams. Būtų kiekvieno lietuvių pareiga savo dilerį investuoti rimtam Lietuvos laisvinimo darbui. **Lituanus** adresas: 916 Willoughby Ave., Brooklyn 21, N. Y.

J. Baužys

© **Vysk. K. Paltarokas**, gyvenamas Vilniuje, rašo knygą apie šv. Kazimierą. Numatoma, kad knyga turės 100 psl.

DARBAI IR ŽMONĖS

LIETUVIŠKOSIOS MOKSLEIVIJOS KELIAI AMERIKOJE

moksleivių tarpe kilo mintis susiburti draugėn, palaikyti artimesnius ryšius, kartu šviestis ir lavintis. Tam tikslui 1912 m. rugpjūčio 23—25 d. Chicagoje, šv. Jurgio parapijos salėje, buvo sušauktas Pirmasis Lietuvių R. Katal. Moksleivių Seimas, oficialiai pradėjęs sistemingą ir suformuotą Amerikos liet. katal. moksleivių sąjungą.

P. Lapelis (vėliau kun.), atidarydamas seimą, tada kalbėjo: "Tai pirmutinis panašios rūšies atsitikimas mūsų visuomeniniame gyvenime šioje Vašingtono žemėje... Mūsų tikslai tokie: veiksimė katalikų tikėjimo dvasioje, neišleisime iš akių savo žemiškos Tėvynės — Lietuvos, auklėsime savo širdyje krikščioniškus idealus, sieksime dvasinės ir materialinės gerovės, žengsime tikros šviesos bei tikro apšvietimo keliais, lavinsimės būti tikru žmogum ir tikru tautiečiu" ("Moksleivis", 1912 m., nr. 1, psl. 5).

Seimo dalyviai pasisako, kad juos ypač žavi šviesi pop. Pijaus X, ateitininkiškojo sąjūdžio įkvėpėjo Lietuvoje, asmenybė, "tas baltas baldas, tvirta tikėjimo uola, prityręs Bažnyčios protas" (t. p.). Šis Amerikos lietuviškojo jaunimo sąjūdis siekė to paties, ko Lietuvoje trūko ir kam aukojosi ateitininkai: religinio gyvenimo tobulumo, veiklios Tėvynės meilės, tvirtos ir pilnutinės krikščioniškos pasaulėžiūros, savitarpinės pagalbos išsivijos gyvenime.

Seimas, išrinkęs centrinę Susivienijimo valdybą, nutarė leisti moksleiviams skirtą laikraštį, kurį ir pavadino — "Moksleivis". Jo redaktorium išrinktas **K. Vasiliauskas** (dabartinis prel. K. Vasy), o vėliau šiame darbe daug sielos parodė ir idėjo **Anicetas Linkus**, dabartinis šv. Kryžiaus liet. parapijos klebonas Chicagoje.

Kai dabar vartai ši moksleivių laikraštį, vėliauėjusį "Giedros" vardu, kai skaitai įvairių moksleivių kuopų kroniką, rimtus, gerai paruoštus straipsnius, referatus, savos kūrybos kūrinius, jauti, kokį idealizmas ir bendro darbo įkarštis buvo tada apėmęs lietuviškąją moksleivią. "Kuri ligi šiol Amerikoje buvo išsisklaidžiusi po visą plačiąją šalį be jokio draugiško, artimesnio tautiško ryšio. Taip sakant, buvo be tos draugiškai tautiškos šilumos, kuri lengviau suteikia galią būti pilnoje prasmėje tikru žmogum, tikru tautiečiu. Tokį stokumą ne vienas moksleivis skau-

Sveikiname Ateities Bičiulius
 kun. dr. JONĄ GUTAUSKĄ,
 kun. dr. JUOŽĄ PRUNSKĮ ir
 kun. prof. STASĮ YLĄ,
 švenčiančius kunigystės 25 m. sukaktį.

*Ateities Redakcija ir
 Administracija*

NAUJAS KUNIGAS

Balandžio 28 Romoje iššventintas kun. Vytautas Memėnas. Naujasis kunigas gimė Anykščiuose 1930.III. 30 ir ten baigė šv. Kryžiaus Seselių vedamą pradžios mokyklą. Gimnaziją pradėjo lankyti Anykščiuose, kurią tremties sąlygos teleido baigti Vokietijoje, Hanau. 1950 m. atvažiavo Romon, gyveno šv. Kazimiero Lietuvių Kolegijoje, studijavo Gregorianum universitete, išgijo filosofijos licenciato laipsnį, o šiemet sėkmingai baigė ir teologijos studijas.

Į ateitininkų eiles kun. Vyt. Memėnas įstojo 1946 m. Hanau gimnazijoje. Buvo pirmasis prof. Pr. Dovydaičio moksl. at-kų kuopos pirmininkas, vėliau jos globėjas. Aktyviai dirbo ir Romos At-kų draugovėje, 1955-56 m. buvo jos pirm., vėliau Ateities platintojas, jaunimo stovyklų ir studijų dienų organizatorius, Ateitininkų Federacijos nuolatinis atstovas prie Tarptautinio Katalikų Jaunimo Federacijos Centro Romoje.

Šią vasarą kun. Vyt. Memėnas planuoja atvykti į JAV ir Cicero, Ill., šv. Antano liet. parap., kurioje

gyvena jo tėveliai ir sesutė, laikyti iškilmingas šv. mišias.

Naujam kunigui, mielam Ateities bičiuliui, linkime sėkmės ir Dievo palaimos!

džiai atjautė" ("Moksleivis", 1912, nr. 1, psl. 3).

Amerikos Lietuvių R. Katal. Moksleivių Susivienijimas, daugeliui jaunuolių įkvėpęs norą mokytis, šviestis ir auklėtis krikščioniškoje pasaulėžiūroje, į lietuviškąjį gyvenimą vėliau iliejo nemažai uolių darbininkų išeivijos religiniame, kultūriniame ir apšvietimo visuomeniniame plote. Ne vienas iš jų, įnešęs savo dalį, jau nutilo amžiams, kiti dar tebesilaiko veteranų gretose ir su šypsena veiduose stebi, kaip kyla ir ateina naujos jėgos, kurios stos jų pavaduoti.

Tokių veteranų gretose matome buvusį "Moksleivio" ir "Giedros" redaktorių kun. Anicetą Linkų, lietuviškosios bazilikos Chicagoje — šv. Kryžiaus bažnyčios kleboną. Jo pečius jau sveria 70 metų našta ir 35 kunigavimo metų darbai. Jo asmenyje susitelkia tipingas Lietuvos jaunuolis, kuris, turėdamas 17 metų, atplaukė Amerikon, čia sun-

kiai dirbo, taupė skatiką, veržėsi mokslan ir vėliau energingai įsijungė į Moksleivių Susivienijimo darbą. Todėl ir dabar, jau pasikeitus gyvenimo sąlygoms, kun. A. Linkus toks jautrus ir paslaugus kiekvienam darbui, kuris tik stiprina tikėjimą ir ugdo lietuviybę. Jo globoje 1954 m. vyko ir V At-kų kongreso iškilmingosios pamaldos.

Ateitininkija, susitelkusi dabar toj pačioj žemėj, kur seniau taip gražiai dirbo Amerikos Lietuvių R. Katal. Moksleivių Susivienijimas, didžiai įvertindama savo pirmtakūnų idealizmą ir veiklą, šia proga ypač maloniai ir dėkinga širdim prisimena Sukaktuvininką kun. Anicetą Linkų, karališkos širdies lietuvių ir kunigų, jau tiek metų dirbantį lietuviams, dėkoja už parodytą ir rodomą meilę bei globą ateitininkams, ir prašo Dievą palaimos ateičiai, papuoštai idealizmo ir aukos žiedais!

Ad multos annos!

J. P.

JERONIMUI KAČINSKUI 50 METŲ

Vienas iš žymiųjų lietuvių muzikų š. m. balandžio 15 d. šventė savo 50-tųjų metų sukaktį. Tai kompozitorius ir dirigentas J. Kačinskas, dabar gyvenąs Bostone.

Jis gimė Raseinių apskrity 1907 m. Mokytis pradėjo Lietuvoj, vėliau mokyklą lankė Rusijoje, kur visa šeima buvo pasitraukusi Didžiojo karo metu. Nuo mažų dienų būsimasis muzikas mėgo klausytis geros, rimtos muzikos, mokėsi skambinti pianinu, giedodavo bažnytiniuose ir kituose choruose, grojo scenoje. Rimtai muziką pradėjo studijuoti Klaipėdos konservatorijoje 1923 m. Čia dalyvavo orkestre, grojo viola, vėliau vadovavo pačių studentų suorganizuotam vyrų chorui.

Baigęs studijas Klaipėdoje, toliau gilintis muzikos srityje išvyko į Prahą, kur jau buvo susispietęs nemažas lietuvių studentų skaičius. Prahos konservatorija buvo labai aukšto lygio. J. Kačinskas čia ėmė kompoziciją, dirigavimą ir eilę kitų kursų.

Grįžęs Lietuvon, trumpą laiką dirbo Valstybiniame Teatre, po to persikėlė į Klaipėdą ir profesoriaavo Klaipėdos muzikos mokykloje. Čia dėstė teorinius dalykus, fortepioną, vadovavo kamerinės muzikos ir orkestro klasei, su kitais suorganizavo ir vadovavo Klaipėdos simfoniniam orkestrui ir operai bei įvairiems chorams.

1938 m. J. Kačinskas persikėlė į Kauną ir čia tapo Kauno radiofono muzikos meno vadovas ir orkestro dirigentas. Tris kartus turėjo progos diriguoti Valstybės Teatre jungtiniam radiofono ir Valst. Teatro simfoniniam orkestrui.

Vėliau su visu orkestru persikėlė į Vilnių, kur dirigavo visą eilę pačių garsiųjų pasaulio operų. Apšaičiuojama, kad J. Kačinskas yra Lietuvoje dirigavęs virš 600 simfoninių ir radijo koncertų.

Bolševikams antrą kartą veržiantis į Lietuvą, J. Kačinskas pasitraukė į Vokietiją ir apsistojo Augsburgėje. Čia vadovavo chorui, ruošė koncertus, su muzikine programa važinėjo po aplinkines kolonijas. Atvykęs į J. A. Valstybes, gyvena Bostone ir, nors ir sunkiose sąlygose, tęsia savo muzikointerpretatoriaus ir muziko-kūrėjo darbą.

J. Kačinskas yra sukūręs visą eilę trumpesnių ir stambesnių muzikos kūrinių: keletą kvartetų, trio, sonetą, simfoninę fantaziją, simfoninę poemą, Mišias, daug choro dainų.

BRAZILIJOS ATEITININKAI JAU STOVYKLAVO

Kai šiaurės kraštuose krito baltas sniegas, 35 Sao Paulo ateitininkai, braukdami prakaitą nuo kaktų, važiavo į stovyklą. Stovyklavome Suarau, apie 70 kilometrų nuo Sao Paulo. Stovykla tęsėsi nuo 2 iki 9 vasario ir jai vadovavo Dėdė Juozas ir komisija: A. Tyla, N. Danielius, D. Bortkevičiūtė ir R. Levickaitė.

Kiekvieną stovyklos dieną pradėjome šv. mišiomis ir baigėme bendra maldo. Žinias turtinom pačių narių parašytais referatais. Partizanų dieną visi stovyklautojai priėmė šv. Komuniją, nors lietus ir sutrukdė minėjimą prie tradicinio, ant jūros kranto supilto, partizano kapo. Po vakarinių maldų šį vakarą tėvų žemė buvo arčiau mūsų, kai susikaupe ir tylūs skirstėmės poilsui.

Prie linksmosios stovyklos nuotaikos nemažai prisidėjo laikraštėlis "Nukepusi kupra", ne kartą visai stipriai nusmelkusi ir taip jau saulutės nudeginatą stovyklautojų odą. Išdainavę daug dainų, pailsėję kūnu ir sustiprėję dvasia, stovyklą baigėme gailėdamiesi, kad taip greit prabėgo savaitė laiko.

Sugrįžę iš stovyklos tuoj rinkom naują valdžią. Naują valdybą sudaro Juozas Tijūnėlis — pirm., Antanas Tyla — vicepirm., Romas Dovydaitis, vienintėlis tremtinių atstovas valdyboje, — sekretorius, Augustas Zaluba — išd., Nilas Danielius — ramovės šeimininkas ir Robertas Girskus — knyginkas. Naujoji valdyba ne tik pati dažnai posėdžiauja, bet ir draugovės nariams nustatė rinktis du kartu į mėnesį.

Kuopa turi savo chorą, vadovaujamą Elviros Kilčiauskaitės. Per

Brazilijos ateitininkai stovyklautojai

LOS ANGELES ATEITININKŲ ŠVENTĖ

Pirmajame šių metų susirinkime, įvykusiam pas R. Medziukaitę, F. Kudirka savo turiningoj paskaitoj nurodė ateitininkų vaidmenį visuomeninėj veikloj ir išskėlė organizacinio veikimo klaidas bei jų priežastis. Susirinkimo dalyviai gyvo diskusijose išreiškė savo nuomo-

nes ir kartu su prelegentu jėškojo kelių ir būdų esamoms klaidoms pašalinti.

Kiek vėliau studentai ir sendraugiai bendromis jėgomis buvo surengę Ateitininkų Šeimos Šventę, norėdami suburti moksleivius į ateitininkų kuopelę. Čia vėl kalbėjo F. Kudirka, atkreipdamas moksleivių dėmesį į ateitininkų idealus, jų kilnumą bei jų svarbą moderniajame amžiuje. Meninėj daly studentai išpildė montażą, vaizduojantį ateitininkų organizacijos įsikūrimą ir veiklą tėvynėj ir tremtyje. Neatsiliko ir būsimieji moksleiviai ateitininkai: V. Ažuolaitis visus sudomino su "Rudnosiuku", o J. Gliuoda paskambino pianinu.

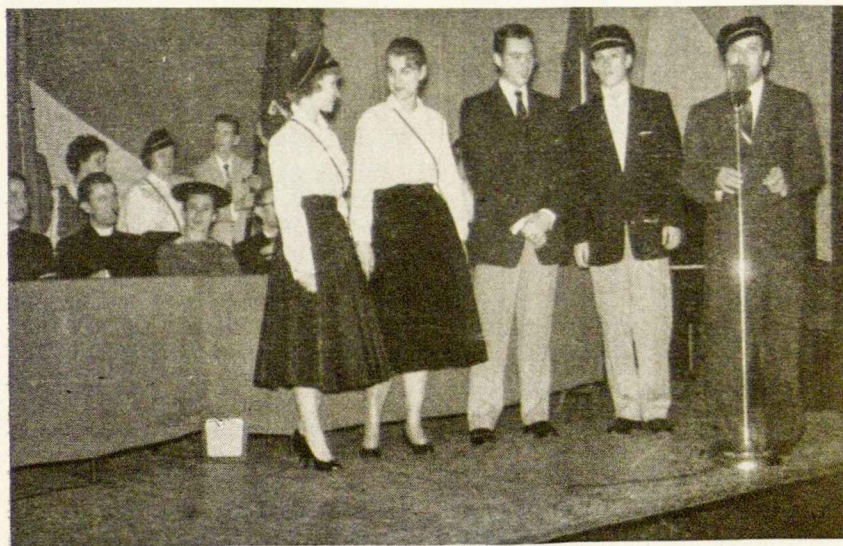
Pagerbiant šv. Kazimierą, studentai bendrai dalyvavo šv. mišiose, priėmė šv. Komuniją, ir turėjo agapę pas vaišingus p. Balsius.

Kovo mėnesio susirinkime J. Jodelė skaitė paskaitą "Ateitininkai ir Katalikiškoji Akcija". Nutarta netolimoj ateity surengti Marijos Akademiją ir pradėti ruošti ateitininkų priesaikai. V. M.

MAS ŠVENTĖ CHICAGOJE

Vakarų Apygardos Moksleivių Atkų Sąjungos metinė šventė įvyko šiais metais balandžio 28 d. Chicagoje.

Šventė pradėta pamaldomis, kurios buvo laikomos Marijos Aukšt. Mokyklos Sėserų Kazimieriečių koplyčioje. Šv. mišias atlaikė kun. dr. V. Rimšelis, MIC. Gražų pa-

← Chicagos moksleiviai ateitininkai demonstruoja naujas uniformas

mokslėlių pasakė kun. Pr. Garšva. Po bendrųjų pusryčių, didžiojoje salėje įvyko iškilmingas posėdis, sceną puošė kuopų vėliavos su garbės sargybomis. Dalyvių buvo beveik pilnutėlė salė.

Posėdžiui vadovavo inž. P. Narutis. Prie garbės stalo buvo pakviesti vysk. V. Brizgys, Lietuvos konsulas dr. P. Daužvardis, Leonardas Šimutis, inž. Antanas Rudis ir kt. Posėdžio metu buvo priimta apie devyniasdešimt naujų jaunučių, jaunesniųjų ir vyresniųjų moksleivių į at-kų sąjungą.

Iškilmingąjį posėdį uždarė vak. apygardos pirm. A. Šatas.

Po posėdžio įvyko meninė dalis, kurią atliko Vitalis Žukauskas, Elena Blandytė, vysk. M. Valančiaus kuopos moksleiviai ateitininkai, kurie, vadovaujami Bronės Jameikienės, pašoko keletą tautinių šokių.

A. K.

VASARIO 16 GIMNAZIJA

Didelei daliai valdybos narių iš-emigravus į J.A.V., kovo 17 d. buvo išrinkta nauja valdyba, kuri pareigomis pasiskirstė sekančiai: R. Kumfertaitė — pirm., M. Vidra ir I. Janušaitytė — sekretoriai. Kun. Petraitis yra kuopos dvasios vadas, o mok. L. Skeivilienė — kuopos globėja.

Kovo 26 d. Europą apleido gimnazijos direktorius dr. V. Literskis ir buvęs kuopos pirmininkas Ed. Vasiliauskas. Jiems atsisveikinti buvo suruoštos vaišės, kurios įvyko gimnazijos rūmų salėje, dalyvaujant Katalikų Vyriausiai Sielovadai ir visiems moksleiviams katalikams. Dr. Literskiui buvo padėkota už jo darbą ir triūsą, einant gimnazijos direktoriaus pareigas, ir už visokeriopą paramą, kurią

jis mielai teikdavo moksleiviams. Ed. Vasiliauskui padėkota už jo uolų ir nenuilstamą darbą kuopoje, ir abiems palinkėta daug sėkmės ir Dievo palaimos naujame žemyne.

Balandžio 5 d. penkiems sėkmingai egzaminus išlaikiusiems Vasario 16 Gimnazijos abiturientams

įteikti brandos atestatai. Abiturientų tarpe buvo trys katalikai: G. Jasevičiūtė, R. Mariūnaitė ir R. Šliažas. Visi jie ilgą laiką priklausė Moksl. At-kų Sąjungai uoliai dirbdami Vysk. M. Valančiaus kuopoje.

V. B.

ATEITININKŲ SENDRAUGIŲ SĄJUNGOS konferencijos Chicagoje, 1957 m. kovo mėn 2-3 d.d.

REZOLIUCIJOS:

1. KONKREČIOS PROGRAMOS REIKALU. Išklause Federacijos Vado S. Sužiedėlio paskaitą, suvažiavimo dalyviai nutaria sudaryti konkrečią ateitininkų sendraugių programą, pritaikintą dabarties sąlygoms ir atsižvelgiančią į aktualius uždavinius.

2. ĮTRAUKIMAS NAUJŲ JĖGŲ. Ateitininkai sendraugiai stengiasi įjungti į savo veiklą visus aukštąjį mokslą baigusius ateitininkus. Jiems ne tik paliekama teisė nenutraukti ryšių su studentais ir moksleiviais, bet ir pageidaujama, kad jie ten bendradarbiautų.

3. VIENYBĖS REIKALU. Suvažiavimas nutaria panaudoti visą savo autoritetą ir organizacinę galią suderinti katalikų veikimą politinėje ir kultūrinėje veikloje.

4. SPAUDOS REIKALU. Sendraugiai rūpinasi įnešti daugiau ateitininkiškos dvasios į spaudą, pozityviai prisidėdami prie tremties idėjų kovų.

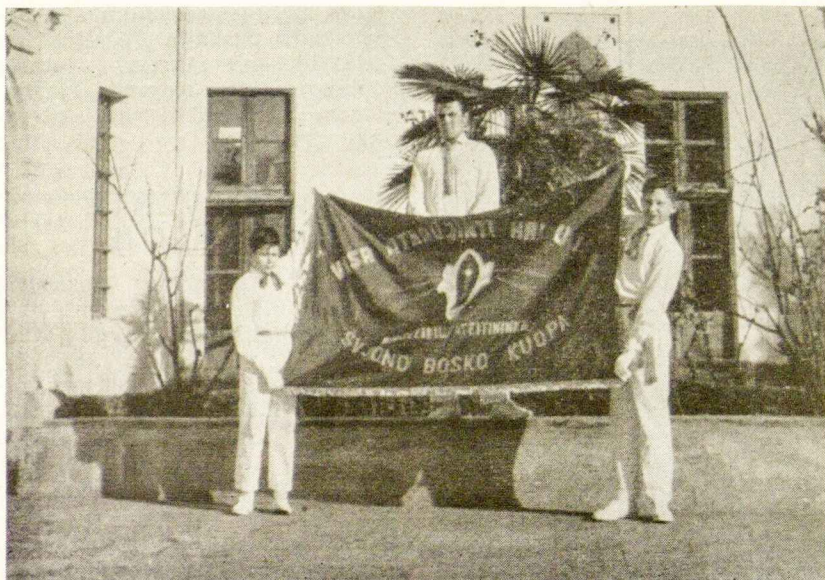
5. STUDENTŲ IR MOKSLEIVIŲ REIKALU. Suvažiavimas skatina sendraugius suaktyvinti savo veiklą moksleivių ir studentų tarpe vadovavimo ir paramos dvasioje.

6. LIETUVIŲ KALBOS MOKYMO REIKALU. Ateitininkų Sendraugių Sąjunga laikosi principo: Gražu ir pagirtina svetimas kalbas mokėti, bet gėda savos nemokėti. Sendraugiai ne tik savo vaikus auklėja lietuviškoje dvasioje, bet ir uoliai kovoja prieš nutautėjimo bangą lietuviškoj visuomenėj.

7. STOVYKLOS REIKALU. Lietuviškos stovyklos steigimas yra visų ateitininkų reikalas, todėl visi ateitininkai turi prie jos steigimo prisidėti. Tam reikalui konferencija skelbia šūkį: Visi dirbantieji ateitininkai stovyklos fondan aukoja vienos dienos uždarbį.

8. TARPTAUTINIS PASAULIEČIŲ APAŠTALAVIMO KONGRESAS. Ryšium su Romoje šaukiamu tarptautiniu pasauliečių apaštalavimo kongresu š.m. spalio mėn. 5-10 dienomis, kuriame bus svarstoma tautinių grupių padėtis Bažnyčioje, nutariama pasiųsti ten savo atstovus, kurie referuotų kongresui lietuvių išeivių būklę įvairiuose pasaulio kraštuose.

9. STUDIJA APIE LIETUVĮ INTELIGENTĄ KATALIKĄ. Suvažiavimas reiškia pageidavimą paruošti studiją apie ateitininkų sendraugių praeitį, išaiškinti lietuvių kataliko nueitą kelią ir sutiktas kliūtis, kad būtų galima iš to pasimokyti ateičiai.

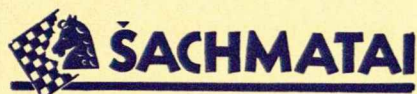
CLEVELANDAS

Clevelando moksleiviai ateitininkai, susidomėję lietuviškais Velykų papročiais, suorganizavo velykinių margučių dažymo pamoką, kuri įvyko Verbų sekmadienį p. Ambrazevičių bute.

Firmiausia viena iš globėjų, p. O. Žilinskienė, papasakojo apie velykaičius ir kodėl jie yra marginami. Livija Kasperavičiūtė paskaitė ištrauką iš Nakties romano "Trumpa Diena" apie Velykas kaime, o apie "miescioniškas" Velykas paskaitė Aldona Balčiūnaitė iš B. Pūkelevičiūtės premijuoto romano "Aštuoni lapai".

Po paaiškinimų p. Ambrazevičius

← Saleziečių gimnazijos Italijoje moksl. at-kų kuopos vėliava

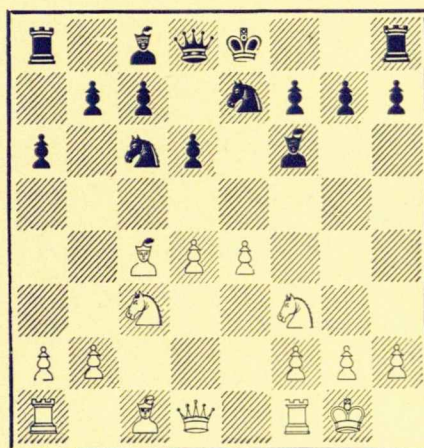

Rašo K. Merkis

JAUNIAUSIAS MŪSŲ ŠACHMATININKAS

Dvylikmetis Gediminas Kuodis, inž. Jono Kuodžio sūnus, Arlington, Mass., šių metų Bostono tarptautinėse rungtynėse žaidė So. Bostono lietuvių B komandoje. Jis surinko 6 taškus iš 10 rungtynių, laimėdamas prieš Harvardo universiteto ir kitų klubų žaidėjus. Viena jo partija buvo įdėta į Bostono Sunday Globe. Dera priminti, kad 1955 — 1956 metų pirmenybėse jis žaidė lietuvių trečioje komandoje, kuri iškovojo Bostono meisterio vardą C

Corcoran

Kuodis

(Padėtis po 8...a6)

klasėje. Toje komandoje žaidė dar du jaunuoliai, šešiolikmečiai: Saulius Vaičaitis ir Edmundas Spirauskas. Tuomet G. Kuodis (11 metų) surinko 4 taškus iš 6 rungtynių.

Įdėdame G. Kuodžio laimėtą partiją iš rungtynių su naujuoju Bostono B lygos meisteriu — Cambridge Red.

Balti: G. Kuodis, juodi: J. Corcoran. Itališka partija.

1.e4 e5 2.Žf3 Žc6 3.Rc4 Re7 4.c3 d6 5.d4 e:d4 6.c:d4 Rf6 7.Žc3 Že7 8.0-0 a6 (čia juodiems geriau buvo rokiuotis; balti šituo pasinaudoja, sumanydami įkelti savo žirgą į g5) 9.Rg5! R:g5 10.Ž:g5 0-0 11.Vh5! h6 12.Ž:f7 B:f7 13.V:f7+ Kh7 14.Žd5 Ž:d5 15.V:d5 Žb4 16.Va5 Žc6 17.Vh5 Ž:d4 18.Bad1 c5 19.e5 g6 20.Rd3! Rf5 21.R:f5 Ž:f5 22.Vg4 Žd4 23.e:d6 V:d6 24.Bf1 Bf8 25.Ve4 Bf7 26.Ve5 Vc6 27.Bc1 b6 28.Be4 a5 (balti turėjo laimėti žirgą 28.V:d4 c:d4, sektų B:c6) 29.Ve8 Vf6 30.f3 Ž:f3 31.g:f3 Vg5+ 32.Kf2 Vd2+ 33.Be2 Vd4+ 34.Ve3 (balti turi bokštą viršaus, jieško pasikeitimų) Vh4+ 35.Kg1 Vh5 36.Bd1! Vh4 37.Ve6 Vg5+ 38.Kf1 B:f3+ 39.Bf2 B:f2+ 40.K:f2 Vf4+ 41.Ke1 Vh5+ 42.Kd2 Vf4+ 43.Ve3 Vb4+ 44.Kc1 Vc4+ 45.Kb1 h5 46.Bd7+ Kg8 47. Ve8 matuoja.

pademonstravo margučių dailinimą vašku. P. Žilinskienė pamokė marginimo peiliuku. Visi moksleiviai turėjo progos ir patys margučių dažymo meną išbandyti.

Tikimės, kad šiemet Clevelando moksleivių Velykų stalą puošė jų pačių numarginti velykaičiai.

Jūra

PAS PUTNAMO MOKSLEIVES

Šiais metais moksleivių atkių kuopai priklauso: Jūratė Bernotaitė, Roma Bilskytė, Gražina Gulaitytė, Dalia Keblinkaitė, Aurelija Kucinaitė, Ramunė Milaševičiūtė, Gražina Pauliukonytė, Jūratė Pauliukonytė, ir Dalia Žemaitytė. Valdybą šiemet sudaro: pirmininkė Aurelija Kucinaitė, sekretorė Jūratė Bernotaitė, ir išdininkė Ramunė Milaševičiūtė.

Susirinkimus ruošiamė kas dvi savaitės. Šiais metais referatų ir koreferatų būdu nagrinėjame ateitininkiškus principus, ir kaip juos galime pritaikyti sau dabar ir ateity.

Porą kartų buvome suruošę bendrus susirinkimus, kuriuose dalyvavo bendrabučio gyventojos ir svečiai. Per vieną iš šių susirinkimų studentė Lilė Tumosaitė mokė mus rašyti protokolus. Kitą kartą buvo pakviestas dr. Vytautas Vygantas skaityti paskaitą, tema "Krikščioniškoji demokratija".

G. P.

"VOICE OF AMERIKA" 15 METŲ IR "AMERIKOS BALSO" 6-JI SUKAKTIS

Vasario 25 d. prezidentas Eisenhoweris lankėsi "Amerikos Balso" daugiakalbės įstaigos studijose ir iš JAV Informacijos Agentūros rūmų pasakė kalbą "Voice of America" 15 metinių proga. Amerikos spauda pastebi, kad tai buvo pirmas kartas, kai visi 78 Am. Balso siųstuvai, bendro 8 milijonų kilovatų pajėgumo, naudojo tą pačią programą.

Prezidento žodis "Amerikos Balso" sukakties proga buvo tą pat dieną perduotas 43 kalbomis, jų tarpe ir lietuvių.

Šia proga prisimintina, kad lie-

AUKA ATEIČIAI

Sao Paulo, Brazilijos moksleivių ateitininkų kuopa per dvasios vardą kun. J. Šeškevičių Ateičiai atsiuntė 40 dol. auką. Lydimam rašte mums rašo: "...Ačiū Dievui, augam ir neprileidžiam minties, kad kas nors gali būti ateitininku ir neskaityti ATEITIES; pas mus prenumeruoja ir tie, kurie nemoka dar gerai lietuviškai skaityti. Jie, skaitydami ATEITĮ, mokosi ir lietuviškai".

Su meile, Jūsų Dėdė Juozas

Sao Paulo MA kuopos 55 nariai prenumeruoja ATEITĮ ir visi yra atsilyginę už 1957 metus.

Labai nuoširdus ačiū.

Administracija

Administracija labai prašo visus skaitytojus nedelsti atsilyginti prenumeratą už 1957 metus.

NAUJI ATEITIES GARBĖS PRENUMERATORIAI

A. Balčytis, Chicago, Ill.
Kun. P. Laurinaitis, Columbus, Ohio
Kun. dr. A. Baltinis, Chicago, Ill.
Kun. J. Pragulbickas, Elizabeth, N. J.
P. Vaičekas, Detroit, Mich.
Kun. P. Totoraitis, Newark, N. J.
St. Daunys, Chicago, Ill.
Prel. M. Krupavičius, Ansonia, Conn.
Kun. T. Narbutas, Brooklyn, N. Y.
Kun. J. Čepukaitis, Philadelphia, Pa.
Prel. P. Juras, Lawrence, Mass.
Kan. J. Paškus, Chicago, Ill.
Prel. J. Balkūnas, Maspeth, N. Y.
Kun. J. Valantiejus, Waterbury, Conn.
Dr. J. Karvelis, Chicago, Ill.
Kun. M. Kemėžis, Elizabeth, N. J.
A. Kazickienė, New Rochelle, N. Y.
Kun. M. Vembrė, Stoughton, Mass.
Kun. dr. M. Ražaitis, Newtown, Pa.
Kun. V. Martinkus, Providence, R. I.
Už paramą ATEIČIAI labai nuoširdžiai dėkojam.

Administracija

tuviškasis "Amerikos Balso" skyrius š.m. vasario 16 d. pradėjo jau septintus metus, nes pirmą kartą prabilo į Lietuvą 1951 metais. Daug yra įrodymų, kad "Amerikos Balsas" pasiekia Lietuvą. Jis minimas "Tiesoje", novelėse. Paleckis net eilėraščių parašė "Netaušk, Amerika!". Gal geriausią liudijimą apie girdimumą davė vyskupas Brizgys, cituodamas vienoje kalboje iš Sibiro miškų gautą laišką, kur vienas senesnių lietuvių sako: "... plačiuosiuose Sibiro plotuose per 8 metus nepaklydau ir nepaklysiu. Girdžiu Tavo balsą..."

VYTAUTO AUGUSTINO

LIETUVOS VAIZDŲ ALBUMAS

LIETUVA

YRA GERIAUSIA DOVANA KALĖDOMS

Albumo vaizdai kalba apie Lietuvą visiems suprantama kalba, todėl jis tinka visiems, nežiūrint, kas kokia kalba bekalbėtų.

Albumas LIETUVA yra gražiausia dovana vardinių ir gimtadienių progomis.

Kiekvienam verta šį gražų leidinį pačiam įsigyti ir kitam dovanoti.

Užsakymus siųsti:

ATEITIS,
916 Willoughby Ave.,
Brooklyn 21, N. Y.
Kaina 6 dol.

ATEITININKE,
ar turi savo bibliotekoje

PROF. STASIO ŠALKAUSKIO

ATEITININKŲ IDEOLOGIJA

ALFOS SUŠINSKO

JAUNYSTĖS MARŠA

SIUOS LEIDINIUS GALIMA UŽSISAKYTI ATEITIES ADMINISTRACIJOJE, PRIŠIUNČIANT \$3.00 UŽ ATEITININKŲ IDEOLOGIJĄ IR \$2.00 UŽ JAUN. MARŠĄ

Platintojams duodama 25% komiso